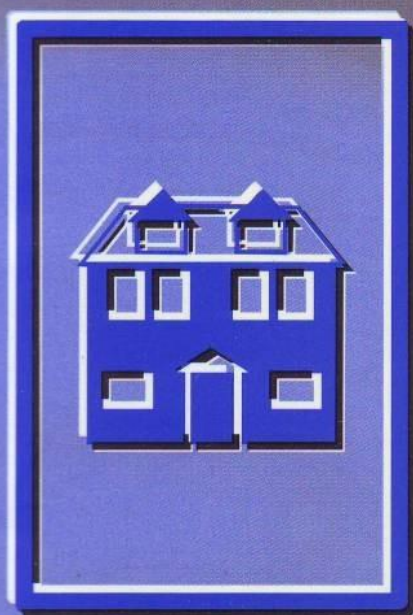

USTAVA GIMNAZIJE LAVA

SPREJETA LETA 1997

UVODNA MISEL

Že sama misel na srednješolske dni je lepa, vendar da prideš do te misli, potrebuješ neko vzpodbudo. To je en razlog, zaradi katerega smo se odločili narediti ta enkratni spomin; naš drugi, nekoliko bolj sebičen, pa je, da nas ostali na šoli - profesorji, ravnatelj, direktorica... ne bi pozabili. Res je, da smo storili marsikatero neumnost, po kateri nas poznate sedaj, vendar bi bili ponosnejši na prijaznejši spomin, kot je na primer ta, ki obuja spomine le na lepe dogodke štirih let življenja z Vami. Tudi mi sami ga bomo z užitkom prelistali in se spominjali Vaših obrazov in besed, ki nas bodo tudi v prihodnje spremljale na zaviti poti skozi življenje.

Vaši dijaki od 1993 do 1997

PREDSTAVITEV ŠOLE

Ni ga tako velikega problema, da se ne bi dalo zbežati pred njim.

(Richard Bach)

Ohhh...we knew this one!

Prijatelje najdeš tako, da si tak, kakršen si.

(Richard Bach)

Nasvet, ki nam je prišel prav ob vstopu v srednjo šolo.

Da bi živel svobodno in srečno, moraš žrtvovati dolgočasje. To ni vedno lahka žrtev.

(Richard Bach)

Nekaj za lenuhe.

...opustite upe vse - vi, ki vstopate...

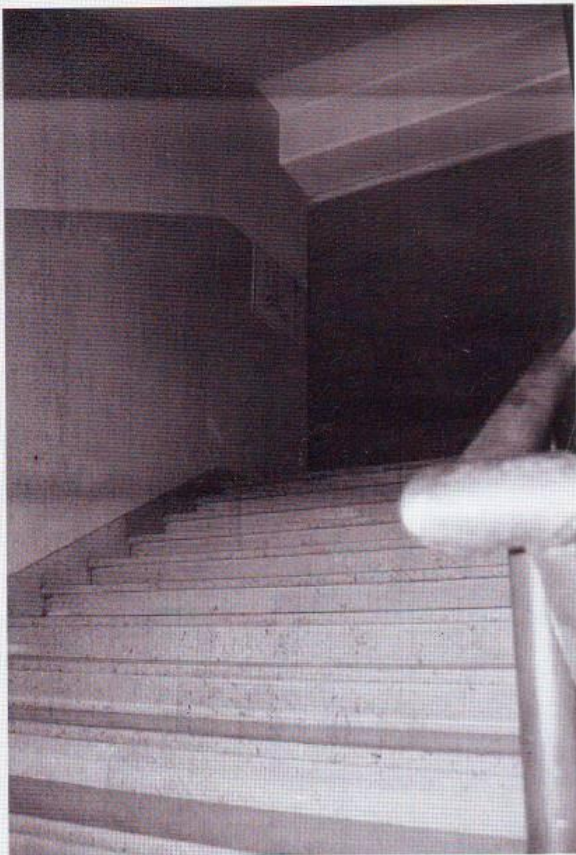
S svobodnimi pticami si delijo nebo...

...in letijo...

...zaslužijo trd pristanek !

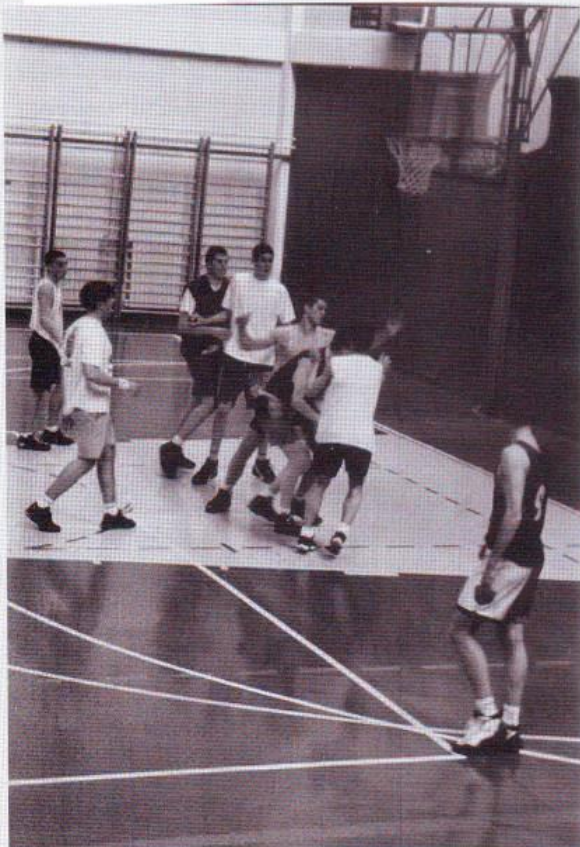
Po starem piskru...
imamo novega...

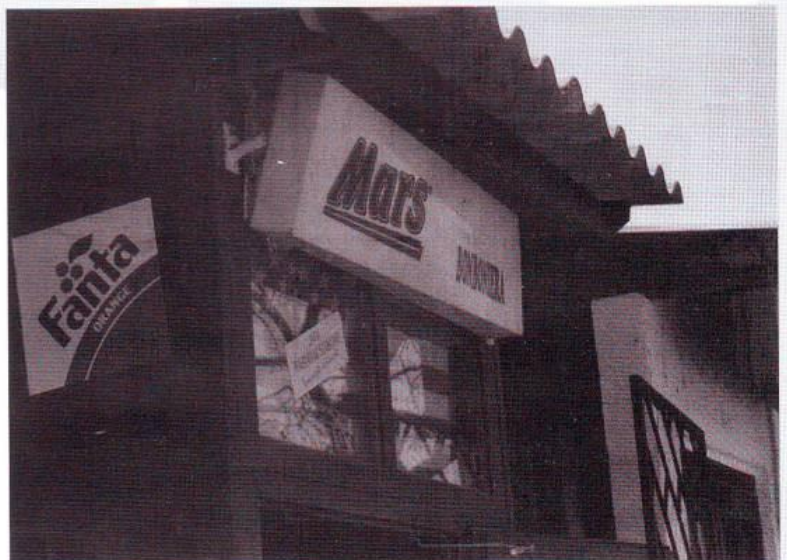
Znanje puščamo pred vrati...

...ni res! Razmnožuje jih!
Fotokopirnica BRUC

Zdrav duh v zdravem drevesu...

...mama, kave bi...
...sine, pojdi in naroči!

NAŠI PROFESORJI

Marija Marovt, prof.
direktorica

Ivan Stegne, prof.
ravnatelj

Marija Gubenšek-Vezočnik, dipl. ing.
kemija
razredničarka 4.a

Gabrijela Selevšek, prof.
matematika
razredničarka 4.b

mag. Jana Kvas-Urankar, prof.
slovenski jezik
razredničarka 4.c

Mojca Poharc, prof.
nemški, angleški jezik
razredničarka 4.d

Irena Hren, prof.
nemški jezik

Katja Jug-Baša, prof.
nemški, angleški jezik

Valentina Jelislava Petek, prof.
angleški, italijanski jezik

Rosvita Veselič, abs.
angleški jezik

Darja Poglajen, prof.
slovenski jezik

mag. Marina Tavčar-Krajnc, dipl. soc.
sociologija, filozofija

Mojca Bučar-Trotovšek, dipl. psih.
psihologija

Jožica Cokan, prof.
psihologija

Srečko Petrič, prof.
biologija

Zdenko Rožman, dipl. ing.
kemija

Milan Pivec, prof.
zgodovina

Zdravko Karner, prof.
zgodovina

Denis Kač, dipl. ing.
fizika

Mojmir Klovar, dipl. ing.
računalništvo

Metka Jagodič-Pogačar, prof.
glasbena umetnost

Darja Povše-Winkler, prof.
umetnostna zgodovina

Irma Jerič, prof.
športna vzgoja

Srečko Jošt, prof.
športna vzgoja

mag. Dragica Pavšek-Guzej, prof. (matematika), mag. Mira Križnik, prof. (biologija), mag. Peter Prelog, prof. (fizika), Darinka Grešak, prof. (geografija), Anton Kregar, prof. (geografija), Milan Andrić, prof. (sociologija), Sava Malenšek, prof. (športna vzgoja).

PREDSTAVITEV 4.A RAZREDA

Naš razred je nekaj takšnega kot najslabši vod v vojski. Ampak to ne pomeni, da nismo sposobni narediti kaj več. Vse ukaze sprejemamo od naše razredne mame. Kar hitro smo se naučili, kaj je to stroga disciplina. (No, bodo imeli vsaj fantje nekaj prednosti v izkušnjah pred služenjem "pravega" vojaškega roka.) Razredničarka je stroga, vendar pravična.

Razred deluje kot složna bojna enota v boju proti učiteljem. Naš najboljši napad je prestavljanje šolskih nalog, pri čemer držimo svoj lastni rekord - skoraj vse. Že resno premišljujemo, da bi prestavili maturo!

Na čelu razreda pa sedi predsednica - Nina Rudnik, ki se na pobudo vseh bori za naše pravice. Obrambo predstavljata Luka in Rok - referenta za opravičevanje.

Pripravljeni smo na vse!!!

NEKAJ O NAŠEM RAZREDU, GM4b

Zapisati nekaj o razredu, ki je skupaj preživel dobršen del življenja v teh štirih letih šolanja, je zapleteno. Predvsem zato, ker je razred enota, sestavljena iz ljudi, ki so se v tem obdobju zblížali in postali prijatelji za vedno. Tako je nesmiselno govoriti o statistikah in učnih rezultatih, pomembno je, kaj smo skupaj doživeli.

Dejstvo je, da bo vsak od nas po opravljeni maturi krenil po svoji življenjski poti, kjer bo spoznaval nove ljudi in osvajal nova znanja. Verjamemo pa, da ne bomo nikoli pozabili tistega, kar je najpomembnejše, drug drugega in vse skupaj kot prijatelje, ki smo kot družina živeli srednješolsko življenje.

Rečemo lahko, da smo se imeli na Gimnaziji Lava lepo, pa ne zaradi procesa izobraževanja, ki, priznajmo si, skoraj nikoli ni po naših željah, ampak predvsem zato, ker smo bili obdani z ljudmi, ki smo jih imeli radi. Skupaj smo preživljali tudi čas izven šole in tako so postale naše vezi še trdnejše in upamo, da jih bomo ohranili za vedno.

Radi bi poudarili, da se bomo za vedno spominjali skupnih zabav, izletov in seveda premnogih zabavnih dogodivščin v šoli, upamo pa tudi, da nas profesorji ne bodo tako kmalu pozabili. Vemo tudi, da bo veliko znanja, ki smo ga pridobili, z leti odšlo v pozabo, vendar bomo to šolo vedno nosili v spominu.

Za zaključek bi radi povedali še, da nismo želeli, da bi to besedilo izzvenelo le kot kup statističnih podatkov, zato smo zapisali misli ljudi, ki sestavljajo ta razred, da bi nas ohranili zapisane v večnosti.

V POPOLNI ANARHIJI,
ILI VLADA V SVINJARIJI,
PREŽIVELI IN PREBILI 4 LETA SMO.
IN ŽRL NAS JE SPRED' IN ZAD MRČES
PRFOKSOV TEČNIH CEL KONGRES!

PREDSTAVITEV 4. C RAZREDA, ZLATE GENERACIJE 1978/79

TEHNIČNI PODATKI:

PROSTORNINA: odvisna od velikosti učilnice

MOČ: od 28 do 21 konj, odvisno od letine

PORABA: ogromne količine malice (med odmorom in poukom)

ZAVORE: AZS (antizavorni sistem)

BARVA: od jezno rdeče do prestrašeno blede

TESTNI VOZNIK: mag. Jana Kvas

POZITIVNE IN NEGATIVNE LASTNOSTI:

+ izredno inteligentni

- preveč serviserjev

+ relativno složni

- preveč podatkov

+ dobro situirani v znanju

- prevelika hitrost

ROK TRAJANJA: 4 leta (do mature 1996/97)

CENA: neprecenljivi

ZNAČINOSTI:

kronična norost in otorčarija

kronično prestavljanje testov (posebno matematičnih in nemških)

kronično metanje stvari skozi okna

kronično sedenje na okenskih policah

kronično iskanje linije najmanjšega odpora

VEDENJE: kronično

Mogoče se zdi uvod v predstavitev preveč apokaliptičen, toda to je le kratek povzetek našega druženja v teh 4-ih letih. Veliko smo naredili v teh letih. Predvsem je pomembno (tako kot mislijo profesorji), da smo se nekaj naučili. Toda vse to je zanemarljivo v primerjavi s prijateljstvi, ki smo jih sklenili. To je najdragocenejše, kar smo prejeli.

IN KAJ SMO POČELI?

Bili smo dejavni člani raznih aktivnosti, ki potekajo na naši šoli. Člani biološkega kluba, pevskega zbora (informativno ime za mešani pevski zbor Šolskega centra Celje) ter dejavni (in skoraj edini) člani literarnega kluba. O zaslugah in uspehih se ne splača govoriti, naj govorijo spomini vsakega posameznika.

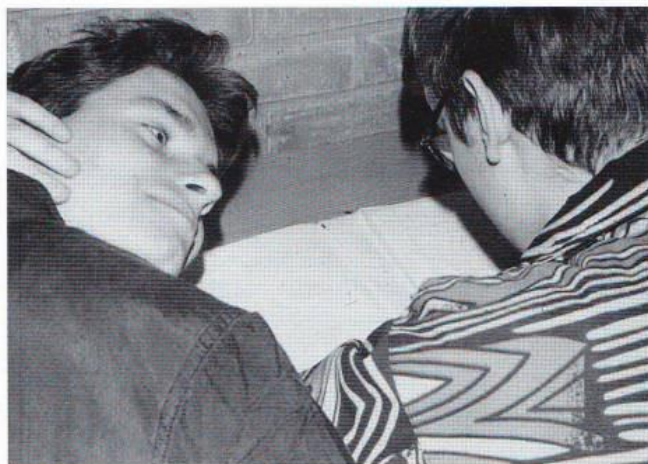
Toda ni bila samo dramatika naše veliko veselje. Višek organizacijskega delovanja našega razreda je bila izdaja grafične mape. Vsak od nas se je preizkusil v ilustriranju pesmi naše razredničarke. Te ilustracije smo kasneje natisnili v spomin vsakemu od vsakega.

Tudi politično smo se udeleževali. V 4 - ih letih smo ustanovili IP4C (podobno kot AVNOJ) - ilegalni parlament 4c razreda in na svojem prvem (in zadnjem) ustanovnem srečanju izglasovali ukinitvev pouka. Kljub javni objavi tega sklepa v našem uradnem časopisu - Glas ljudstva (očitno bi ga morali poimenovati bolj revolucionarno, npr.: Rdeči lev ali Rdeči prapor) naša trdna volja ni zlomila nadrejenih.

V veliko veselje nam je bilo zaupanje generacij predhnikov. Tako smo postali ponosni nosilci ključa, perla Savinjske doline (kot bi se izrazil naš dragi prof. Karner).

Smo pa tudi ponosni nosilci tradicije uporabe možganov, kar je značilnost naše vrste. Mnogo stvari je nastalo kot odgovor na naše druženje s tako prevzvišeno institucijo, kot je naša šola.

Torej, naj zaključim to naše razmišljanje. Veliko je stvari, ki pojasnjujejo in omogočajo obstanek naše eksistence. Znanje, denar, znanje, služba, znanje, politika, znanje, denar... Toda vse to, vse to je brez pomena, če nimaš nikogar, s katerim bi delil svoja občutja. Vse to je brez vrednosti, če ostaneš brez prijateljev in tovarišev, kajti svet hoče in ustvarja čredništvo; uničuje vsiljivega človeka, ki misli s svojo glavo. Naj si sposodim besede junaka Demonov noči: "Naša družba je tovarna pokvarjenih, psihično pohabljenih ljudi, nervoznih in brezhrbteničnih. Ali ni to naloga sistema, da ustvari pohlevne ovce, ljudi, brezmiselno pokorne njihovim ukazom. Ne, mene ne bodo imeli. Adijo sistem, obriši si svojo naduto rit s svojim programom, v katerem ni prostora za srce, ampak samo za telo. Zatlači si te papirje v svojo rit in prižgi, da te bo razneslo!!! Koliko žrtev hočeš? Koliko sužnjev...?" Toda skupaj nam bo uspelo! Na nas stoji svet in mi smo njegova gonilna sila. Mi bomo spreminjali postavitev kontinentov, mi bomo spreminjali svet. Skupaj: "Demoni noči, demoni sistema, ni vam uspelo...ljubezen je močnejša, želja življenja je močnejša. Pozdravljeno sonce, moj veliki brat, pridi, greva na kavo!"

Dumb & dumber!

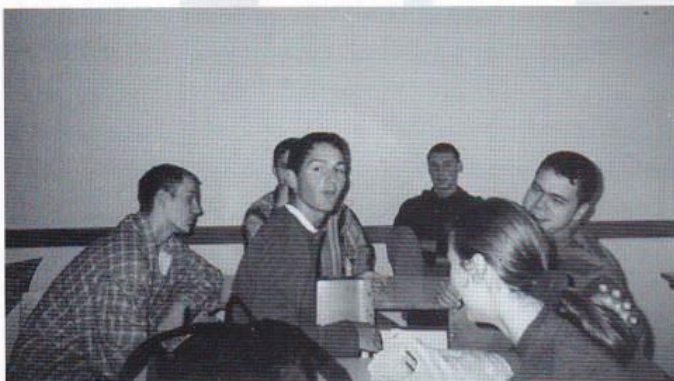
ŽAMET JE BOLJŠA KOT PAMET

(predstavitev 4.d razreda)

In že se poslavlja najboljša generacija doslej (za vsak primer povejmo, da je to generacija maturantov '97, torej zglednih predstavnikov GL 4.d) in odhaja novim dogodivščinam naproti. Že sedaj vam lahko povem, da bodo v razredu čez 10 let, ko se bomo ponovno srečali, same znane osebnosti. Prevladovali bodo odvetniki, saj jih bo kar osem. Najbolj znana izmed njih bo zagotovo Sanja, saj je ves čas briljantno branila naše pravice in nepravice. Tudi ekonomistov (po dandanašnji modi) in jezikoslovcev bo veliko - kar enajst. Nato pa ostanejo še družboslovci ter pedagogi vseh vrst, dve arhitektki, dva novinarja in stomatologinja. Nobenega dvoma ni, da kdo izmed nas ne bi diplomiral, saj smo vendar najbolj fantastični in sploh in oh naj, naj.

Najbolj bomo pogrešali vse naše vrle profesorje in ravnatelja (ki so posebej za nas potrebovali jeklene živce), saj so lepo skrbeli, da nam nikoli ni bilo dolgčas. Za naslednje generacije pa predlagamo nov učni načrt, ki bi vseboval maksimalno štiri ure pouka na teden, športne dni na Rogli, veliko izletov in ogromno prostih dni (vse podrobne informacije so vam na voljo 25 ur na dan).

Bili smo kot velika srečna družina, katere glava je bila skozi zadnja tri leta naša Sanja (z Marjetico za klobukom). Vodila nas je skozi špranje šolskega pravilnika, če pa le-teh ni bilo, smo pravilnik malo priredili. Postali smo pravi mojstri v izogibanju pouka in preverjanju vseh vrst (za inštrukcije se lahko domenite pri razrednih mojstrih). Posebno hvaležni smo tudi Tanji in Niki za vodenje papirne administracije (in ostale usluge) ter nekaterim razrednim genijem (naj buča Sanda, seveda, na prvem mestu). Omeniti je potrebno tudi naše fante, katerim se je godilo še najbolje (na vsak prst so imeli kar sedem fletnih punc). Na koncu ostanemo pa še navadni in povprečni smrtniki ter Romanca (razred zase).

Najljubši so nam bili pouka prosti dnevi, da le niso bili preveč poučni ali kakorkoli povezani s poukom. Če takšne dni seštejemo skupaj, pridemo do rezultata osmih dni v štirih letih (kot lahko opazite, smo pravi asi v matematiki). V prvem letniku smo bili še na preizkušnji (skoraj tako kot nov avto, BMW, seveda) in smo šli samo v Gardaland. Naša razredničarka je bila čisto navdušena nad nami (smo pač vzorni učenci) in nas je leto kasneje peljala v Italijo, kar za dva dni. V tretjem letniku si je morala malo odpočiti, zato smo ostali kar doma in naredili toliko večji 'žur' na našem maturantskem izletu. Naša razredničarka, gdč. prof. Poharčeva, ni zmoгла držati našega tempa, zato je na nas pazil naš bratec Denis. "Res ga ni večjega junaka, ki na makareno skaka." Ostali dogodki, ki so se nam pripetili, pa naj ostanejo pokopani na obalah Španije (preventiva, da naši starši ne bi preveč izvedeli).

Tudi sicer smo se vedno zabavali in skušali malce popestriti pouk (to nam je uspevalo samo med odmori in v času prostih učnih ur). Naše profesorje smo zgledno ubogali, vedno delali domače naloge in bili odlični pri preverjanju znanja (če verjamete v Baltazarja). Nad nami se nikoli ni nihče pritoževal, na konferencah so nas neprestano omenjali (ni omembe vredno zakaj), mi pa smo profesorjem poučevanje naredili zabavno.

Z veseljem lahko povemo (če še niste ugotovili), da smo mi najboljša generacija doslej in da nam enake nikoli več ne bo. To smo pač mi in takšni bomo ostali, večno v vašem spominu.

SPOŠTOVANA prof. POHARC !

In tako so minila 4 leta, 4 letniki, 12 semestrov. Spet nas je čas prehitel. Kar smo naredili, je narejeno. A vedno si postavljamo vprašanje: Kaj bi se še dalo storiti? To je vsem nam v premislek.

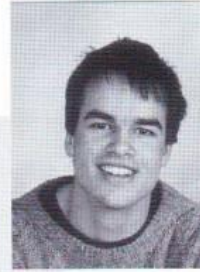
Upamo, da Vam v tem nekajletnem druženju nismo povzročili kakšnih hujših travm. A kaj, to smo mi. In mladostniška travma nas samo še bolj utrjuje. Vendar pa ste nam prav Vi, s svojim zavzetim odnosom pokazali nekaj zelo pomembnega; šola ni le razvedrilo, je tudi in predvsem obveznost. Obveznost, ki nas nauči sprejemati odgovornost. S tem ste nas vodili skozi prve korake življenja, čeprav s(m)o Vam nekateri izkazovali hvaležnost le z ignoranco in posmehom. A verjemite: bolj kot bo mineval čas, v lepši luči se Vas bomo spominjali. Res, da to ni "bogve" kakšna uteha, ampak več Vam nismo zmožni ponuditi. Upam, da ste skozi vsa ta leta poučevanja na šoli, spoznali zakaj.

Mislim, da je odnos razrednika do učencev v marsičem podoben odnosu moža do žene - in obratno, seveda. Drug drugemu sta dolžna pustiti nekaj svobode, a po drugi strani svoboda ne sme presegati odgovornosti, ki si jo delita. Bistveno je torej ravnotežje. In Vi ste ga, bolj ali manj uspešno našli. Problem je v tem, da mi tega nismo sprevideli. Kot posledica so seveda nastali določeni konflikti, ki pa smo jih v okviru razredne skupnosti sprti reševali in navsezadnje rešili.

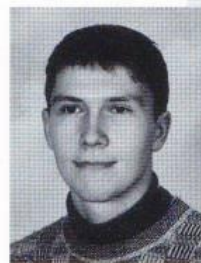
No, zdaj je pa že čas, da zaključim. Saj mi bodo sošolke in sošolci še očitali, da postajam sentimentalni. Res, bodimo realni, življenje teče naprej in mi caplamo za njim. Večna tekma.

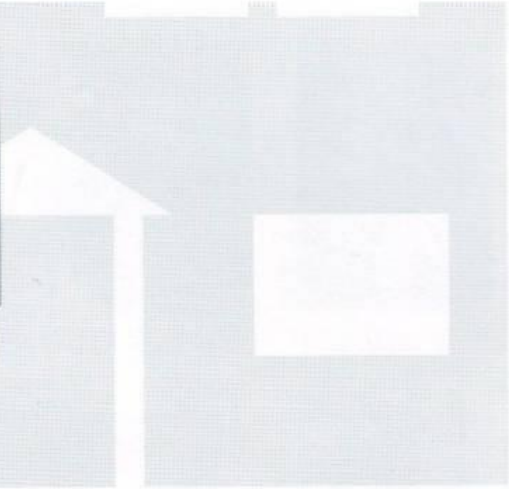
P.S.: Prof. Poharc, v primeru, da boste imeli težave z naslednjimi generacijami, pomislite na generacijo '78 - no, tudi delček '79. Lažje vam bo!

VAŠ, GL - 4.D!

4a

IZLETI

Edini hudiči na tem svetu so tisti, ki se porodijo v našem srcu, in v njem bi morali izbojevati vse svoje bitke.

(Mahatma Gandhi)
Make love not war!

Vsako naključje je vedno vredno pozornosti. Če je samo naključje, ga lahko zavrneš pozneje.

(Agatha Christie)
Pozorno hodi skozi tunel življenja!

IZLETI 4.A

LITERARNO - ZGODOVINSKA EKSKURZIJA (Od Sežane do Vršiča)

Dne 23. 05. 1996 smo se v jutranjih urah odpravili na ekskurzijo na Primorsko. Z nami sta žurirala prof. Poglajnova in prof. Pivec s sinčkom.

Naš projekt, predviden za 2 dni, se je zaradi nesoglasja predstojnika skrčil na en dan.

Voljo med vožnjo nam je pobirala vodička, katere hobi je govorjenje. Najprej smo se ustavili v Sežani ter si poblizje ogledali Kosovelovo sobo, kjer so Egon, Ožbolt, Rok L in Lea uprizorili recital njegovih pesmi. Na Štanjelu smo se odpočili ob sladoledu in si ogledali čudovit vrt. Po neusmiljeni vožnji smo se ustavili na Sv. Lovrencu in v 10 minutah uprizorili recital Gregorčičevih pesmi.

V Kobaridu smo smuknili v muzej I. svetovne vojne, kjer je imel glasvno besedo prof. Pivec.

Zimske radosti, v kratkih rokavih, smo izvajali na snežno belem Vršiču. Končno sta Grega in Sašo prevzela mikrofon in imela talk - show, v živo. Vsi so dobili tudi nagrado.

Izlet je bil naporen in prenakopičen, ampak 4.a se ni vdal in je ohranil dobro voljo do konca.

Zasedba Štanjela

Razredno tekmovanje v močenju riti ...

Born to be wilde

One big happy family

Hey, Mr. D.J. ...

MATURANTSKI IZLET GL - 4.a

Slovenija - Italija - Pariz - Amsterdam (mlini na veter, sirarna, coklarna, Sheveningen, den Haag, Delft) - Nemčija - Avstrija - Slovenija

"Vsak dober maturantski izlet mora imeti "dva dela"... Utrinki iz drugega dela so brez dvoma še pomembnejši kot iz prvega, kajti Pariz in Amsterdam bosta gotovo dočakala še kakšno srečanje s posamezniki iz GL - 4.a razreda, v taki zasedbi pa se najbrž ne bomo srečali nikoli več. In prav v tem je bil največji čar izleta. Beležke in utrinki naj bi pomagali ohranjati spomin na nekaj mladostnega, prijetnega, neponovljivega tudi tedaj, ko bo sporočilo fotografij že hotelo zbledeti, ko se bo morda odpravljala na svoj maturantski izlet že generacija, za katero sedaj v mladih mislih še ni prostora..."

Darja Poglajen

V četrtek, 29. avgusta 1996, ob 12.00 smo pred hotelom Celeia v Celju uradno začeli s potepanjem, ki je trajalo do srede, 4. septembra...

... Kljub receptorjevim besedam, da bo hotel odprt šele ob sedmih zjutraj, sva se odpravila na sveži amsterdamski zrak. Ko je bilo že prepozno, sva ugotovila, da nimava nič denarja. Na precej ostrem nočnem mrazu sva si zaželela vsaj kakšne sošolke, ki bi naju ogrele. Počasi sva postala čisto prezebla. Odšla sva proti hotelu in opazila, da je eno izmed oken naših sošolcev vendarle odprto. Kar skozenj sva "pristala" na sošolcu. Bilo je prijetno, saj sva bila spet na toplem, v mehkih foteljih, crkljala sva sladke sošolke, ki sploh niso zahtevale plačila, in tako prihranila kakšnih 50 NLG...

... Ko sem bila prepričana, da vsi spijo, sem za hip pogledala na hodnik. Tedaj me je roka potegnila v nadvse ozko dvigalo in že smo se peljali na obisk k obema Rokoma, kjer smo se zavili v rjuhe, nato pa nadaljevali z obiskovanjem sošolcev... Doživeli smo tudi "bližnje srečanje" z receptorjem...

... Zadnja noč v Amsterdamu. Grega in Sašo, izgubljeni duši, se ne moreta sprijazniti, da so "že" ob štirih zjutraj zaprte vse restavracije... Vrneta se v hotel in iščeta "žrtev". Kdo drug bi bil primernejši kot Ožbold, ki spi na tleh. Hip, hip, hip in že ima revež polno naročje brivske pene. In potem žgečkanje po nosu, dokler si Ožbold popolnoma ne razmaže pene še po obrazu in laseh. Smeh, a glasen je prepovedan, da se "popenjeni" slučajno ne bi zbudil...

... D., T. in A. so po nesreči izgubile ključ hotelske sobe. V recepciji so jim prijazno dali rezervnega, a, glej ga zlomka, izgubile so tudi tega. K sreči se je izkazalo, da druga izguba ni bila resnična...

... Pri igranju biljarda smo se seznanili z nekim čudakom, ki smo mu komaj povedali, da v Amsterdam nismo pribežali pred vojno...

... Pariz ob štirih zjutraj. V mojo sobo vstopita dve rjuhi, za njima pa hotelski receptor, ki mirno ugotovi in pove, v angleščini, da je too many people in this room...

... V Amsterdamu smo si zaželele zabave. Dva mlada črnca sta nas napotila v prestižno diskoteko. Tam smo trmasto stale v dolgi vrsti, čeprav so nas opozorili, da moramo biti za vstop stare 21 let in primerno oblečene. Še vedno smo vztrajale, a preboj ni uspel...

... V Amsterdamu sem srečala samo enega človeka, ki je vedel, kje je Slovenija...

... V dvoposteljni sobi v Parizu nas je bilo kakih dvanajst. Prepričani, da smo v nadstropju sami, smo si priredili "žurko". Seveda pa smo bili ves čas pozorni na morebitni prihod profesorice ali receprotja. Razvili smo obveščevalni sistem. V sobo je smel le tisti, ki je poznal geslo, ki se je glasilo "Gubenšek". Če kdo ni poznal gesla, se je takoj sprožil alarm in kopalnica je bila v trenutku nabito polna. Imeli smo tudi izvidnico, ki je "špancirala" po hodniku gor in dol in nam posredovala informacije. Na položaju smo se obdržali do petih. Potem smo klonili...

... Medaljo ljudem, ki barvajo Eifflov stolp! Ko nas je dvigalo pripeljalo nazaj k materi Zemlji, bi se bil najraje sklonil in jo poljubil, srečen, da spet stojim na trdnih tleh...

... Bilo nas je sedem. Malo smo pomešali postaje in izstopili na ulici Pigal. A ker je bil večer, je bilo že zelo živahno. V enem izmed lokalov so nas vabili, naj vstopimo in si ogledamo program za 50 frankov. V ceno je bilo vključeno tudi pivo. Odločili smo se, da malo barantamo. Po dolgem prerekanju smo se zmenili za 30 frankov in dve pivi. Tedaj pa je Luka v brezhibni angleščini naznanil: "We are all under 18 years old!" Ves trud je bil zaman...

... Odslej varčujem samo še za Amsterdam. Ni lepšega kot sprehod po tem odštekkanem mestu...

... Sprašujem se, ali v tem mestu kanalov sploh kdo ve, koliko je ura in kaj je to služba...

... Vse ulice v Amsterdamu so hinavsko zavite in ti dokazujejo, da nimaš pojma, kje se nahajaš. Mesto je polno kolesarjev, ki rušijo vse pred seboj. Noro!...

... V Amsterdamu je bilo zanimivo tudi vsakonočno srečanje z našima šoferjema v "rdeči ulici". Ko smo ju spraševali, kaj tam počneta, sta se samo smejala, nekaj momljala in čudežno izginila...

... Po vrnitvi z izleta bi svojim prijateljem lahko pripovedoval o srečanju z Bon Jovije, če se srečanje seveda ne bi bilo odvijalo v muzeju voščenih lutk...

... Ko smo se ponoči iz prijetnega lokala vračali v naš 500m oddaljeni hotel, smo za pot porabili tri ure...

... Videti Amsterdam in umreti! No, jaz sem ga videl in preživel. Gotovo pa se bom tja še kdaj odpravil...

... Pariz -mesto ljubezni! Gotovo se bom še vrnil; s svojo punco in upam, da me bo takrat mesto prevzelo s polnim ljubezenskim zamahom...

... Kolesarji v Amsterdamu niso redkost. Ko smo se nekega dne z Davidom vračali proti hotelu, nas je presenetila masivna črnka, kajpada na kolesu. Nesrečna žrtev je bil prav David, ki nas je ves čas opozarjal na kolesarje. Vanj se je zaletelo ogromno telo na zarjavelem kolesu. Skušal se je opravičiti, mi pa nismo mogli zadržati salv smeha...

... Na izletu ni bil nihče slabe volje niti eno samo uro; zlasti je bilo vseskozi veselo v "neuradnem" delu, za katerega se naša profesorica zelo zanima...

... V hotelu v Parizu smo imeli sobe v štirih nadstropjih in seveda smo se morali kar naprej obiskovati. Pri tem pa je bilo najpomembnejše navodilo: "Ne zbuditi profesorice!"...

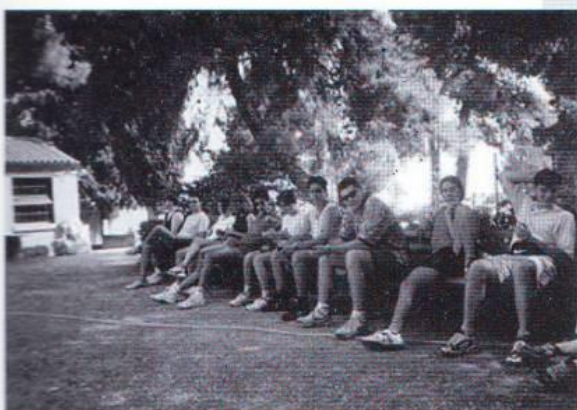
... **Pred hotelom Celeia v Celju smo izstopili vsi - na dež. Šoferja sta nam ljubeznivo pomagala izvreči iz prtljažnika kovčke in torbe, nato pa smo se zares poslovili. Nekateri do naslednjega dne, ko smo se že navsezgodaj srečali na hodniku naše Lave.**

MATURANTSKI IZLET 4.b RAZREDA

Dejstvo je, da je štiriletno šolanje na gimnaziji izjemno naporna stvar, ki nam včasih ne pusti prav dosti prostega časa; prava napetost, pa nastane, ko se omeni maturantski izlet. Prav gotovo je bil naš izlet eden tistih dogodkov, ki se jih bomo spominjali z največjim veseljem, med drugim tudi zato, ker je tako enkrat in neponovljiv.

4.b razred Gimnazije Lava si je za to svojo dogodivščino izbral antično Grčijo, zibelko evropske civilizacije, ter otok Santorini. Poleg vseh dijakov sta nam družbo delala še naša gospa razredničarka prof. Jelka Selevšek in gospod ing. Mojmir Klovar, ki sta bila zadolžena za red in disciplino, izkazalo pa se je, da so profesorji v zasebnem življenju prav prijetni, tako da smo bili z njima izjemno zadovoljni. Omeniti velja še simpatičnega vodiča Sandija, ki je s svojimi šalami in dogodivščinami popestril že tako zanimivo potovanje.

Z avtobusom smo se odpeljali do Benetk, kjer nas je po ogledu tega mesta na vodi čakalo vkrcanje na ogromno potniško ladjo Deadalus, pravi plavajoči hotel, s katero smo 2 dni pluli ob italijanski in kasneje še albanski obali, pristali pa v grškem pristanišču Loutraki, kjer smo tudi prvič prenočili. Nato smo si ogledali antično Grčijo, Mikene, Korint in še mnoge znamenitosti, potem pa končno prispeli v Atene in tam preživeli 2 čudovita dneva. Najbolj sta se nam v spomin vtisnila ogled Akropole in pa grški folklorni večer. Pred nami je bil za mnoge najbolj razburljiv del maturantskega večera, ogled otoka Santorini, pot do njega pa je bila za mnoge izjemno naporna, saj smo noč na medotoški ladji preživeli kot palubni potniki. Po dveh dneh lenarjenja in uživanja grških plaž je bilo žal konec, saj nas je čakala pot z letalom domov, ostali pa so seveda nepozabni vtisi.

Morda je bilo slišati suhoparno, ampak vsega, kar smo tam doživeli, se ne da opisati. Niti omenili nismo polnočnih kopanj v spremstvu profesorjev, obiskov diskotek, ležanja na raznobarnih plažah, sprehajanja ob morskih obalah ter žuranja kar tako, brez vzroka.

Kar smo odnesli z maturantskega izleta, je povsem naše, osebno. Ti spomini in vtisi nam bodo ostali za vedno, važno pa je, da smo bili takrat skupaj in da smo se imeli lepo.

Na tem mestu bi radi omenili še eno ekskurzijo, ki nam je ostala v izjemno lepem spominu, in to je dvodnevni obisk slovenskega Primorja. Zanj se imamo zahvaliti predvsem profesorici Darji Poglajen, ki je izlet predlagala in ga kasneje na naše veliko veselje tudi realizirala.

IZLETI 4.c

1. LETNIK

GARDALAND - končno, prvi izlet v srednji šoli, kar celo leto smo morali čakati nanj, seveda smo ga imeli na soboto - ker pač ni pouka! Že takrat smo se izkazali za najboljšo družbo - smetana Savinjske doline (po zgodovinarju).

Po nekajurni vožnji na 1m² v spodnjem delu doubledecker - ja in ob zvokih naših kitar (ter spremljavi avtobusnega morotja) smo končno prispeli v obljubljeni deželo. Ta zabavišni park nam je povzročil zabavo v želodcih in glavah in naš avtobus se je domov grede spremenil v TOP SPIN. Ampak: Party time is any time and any time is party time!

BENETKE & IZOLA - ker smo se na 1. izletu izkazali, so nam še v istem letniku dovolili še enega. Italija nas je znova pritegnila (je pač poceni)! Naša razredničarka je slavistka, mi pa naravoslovci, geografija nam je torej tuja (izgubili smo se v Benetkah!). Izgubljeni smo bili najdeni in pot nadaljevali v našo domovino - Izola - kraj nesrečnega imena!

Ampak: Družba dobra, vse dobro!

2. LETNIK

TEMA (saj smo lani imeli 2 izleta, le zakaj bi letos imeli še enega ???)

3. LETNIK

Sedaj smo postali intelektualci in hodimo samo še na ekskurzije: znova smo spoznali še en biser naše prelepe domovine!

4. LETNIK

V koš z intelektualnostjo! Na juriš v GRČIJO. Znova preko Benetk (sedaj nam geografija ni bila več tako tuja) na ladjo in Viva Patras. Priče smo bili sončnemu vzhodu v Albaniji, luksuzu na ladji, vakumskemu odplakovanju predelane hrane!

Oh, kako težko smo se ločili od Dedalus - a! Avtobus s klimo (HA! dve možnosti: normalna in vihar, normalna seveda ni delovala) in grška vročina - prelepi glasovi in posmrkani nosovi! Preko Korinta in Miken do mega Aten! Taxiji so na naš račun mastno služili - a denar ni vse!

Atenska Akropola, Port in nočna vožnja z grškim avtobusom (t.i. ladjo) na IOS!

The ceremony is about to begin!

Vroče sonce, grško morje, dolge noči in kratki dnevi, peščena plaža - beach volley), naš duhovni vodja - vodič Jan iz Grčije, sirtaki, souvlaki, grška počasnost in hrana (še zdaj se nam toži po njej)...

Povzetek: We are the best, we have never seen the rest!!!

IZLETI - 4.d

GARDALAND

V prvem letniku smo bili še vsi zelo pridni in tako smo si v "znoju lastnih možganov" prislužili zaključni izlet. Gardaland je bil takrat daleč najbolj priljubljena točka za enodnevne izlete, ki je bila hkrati dosegljiva našim žepom. In ker smo bili v duši vendarle še čisto majhni otroci, ki se prav radi zabavajo v takšnih zabaviščnih parkih, smo sprejeli ponujeno možnost in tako se je naš razred (trenutni 4.d) skupaj s c-razredom odpravil v "daljno" Italijo.

Na Glaziji nas je pričakal moderni avtobus in d-jevci smo okupirali zgornje nadstropje, c-jevci pa so se udobno namestili pod nami. Filmi, smeh in pesmi so bili naši spremljevalci na avtobusu v obe smeri.

Dočakali smo tudi trenutek, ko smo lahko pretegnili naše mišice. Le še hipec smo morali počakati, da so nam prinesli vstopnice, nato pa smo se zapodili med naprave, ki so namenjene zabavanju. Največkrat obiskana točka je bil prav gotovo vlakec smrti (pravijo, da obstajajo na drugi strani "velike luže" daljši, strmejši in bolj grozljivi vlakci, a za nas je bil tudi ta čisto dovolj grozen) in Top spin (te točke pa po malici nismo več tako pogosto obiskovali, ker nas je bilo strah za vsebino naših nežnih želodčkov). A tudi obiski drugih naprav niso izostajali.

Vrteli smo se na "mavrici" in nekakšnem "letečem krožniku" sredi jezera, se ohladili, ko smo se s kanuji spuščali po divjih brzicah, tako da smo bili popolnoma mokri (za to so bili potrebni partnerji v čolnu, ki jih ni bilo strah zmočiti oblačil in so se bili pripravljeni škropiti).

Tudi potovanja po sodobni piramidi z laserskim showom so zanimiva in prijetna, da ladij, na katerih se seznaniš s podvodnim svetom in gusarji, niti ne omenjamo. To je bilo za krajšo sprostitev, nato pa smo se zopet odpravili na stvari, ki se vrtijo, hitijo...

Lahko bi naštel še mnogo naprav, a o naši zabavi veliko bolj prepričljivo govorijo fotografije, ki smo jih posneli.

Ker v našem sporedu ni bil predviden tudi nočni ogled, smo se morali kar prehitro posloviti od tega zabavnega kraja, kjer smo se vsi zelo lepo zabavali. Vso pot do doma so nekateri prespali, oči preostalih pa so bile "prilepljene" na televizijski ekran. In prvega letnika je bilo tako konec...

NAŠ MATURANTSKI IZLET

Ali obstaja kaj lepšega, kot je maturantski izlet? (Retorično vprašanje, seveda.) Sploh če še omenimo, da smo vzeli avtobus pod noge in odšli v Španijo, deželo, kjer kraljujeta fiesta e siesta (poleg sangrije ter heinikena).

Že nekaj tednov pred tem veličastnim dogodkom smo vsi brezciljno (oziroma ciljno) tavalili po svetu in skušali slediti pouku (kar nam ni uspevalo preveč dobro), saj smo bili z mislimi že v Španiji. Na tisti usodni dan pa smo se vsi hitro spravili v našo Srebrno puščico in odbrzeli s 120 km/h na pot. V Ljubljani smo pobrali še štoparko Matejo, ki je iz naše ekskurzije naredila fantastično, bombastično nepozaben izlet. Čakala nas je dežela užitkov.

Najprej smo pohajkovali po Italiji, se ustavili v Veroni in si ogledali veliko znamenitosti (ki so nujno potrebne na ekskurziji), med njimi tudi slaven balkon Romea in Julije. Ker je bil to šele prvi dan, smo polni zanimanja opazovali vse okoli nas, jaz pa sem samo čakala, da bo kakšen kavalir splezal na balkon ter zapel svoji najdražji. Našim fantom ni prišlo na misel nič takšnega, saj so se izživljali nad kipom boginje ljubezni. Seveda smo si ogledali tudi mesto ter vse arhitekturne dosežke.

V avtobusu je bilo zelo pestro. Jerneju je avtobus po nesreči zapeljal čez njegove nohte, kar je pustilo precejšnje posledice. Nekateri smo peli, ugotovljali, kaj nam želijo povedati gluhoneme žrtve, vsi pa smo si želeli, da bi čimprej prišli na cilj.

Pot nas je peljala skozi Padsko nižino ter Ligurske Apenine, čez prehod Ventimiglia v Francijo. Bila je že trdo trda tema, ko smo šteli predore (bilo jih je kar nekaj čez sto) in prispeli v Monaco.

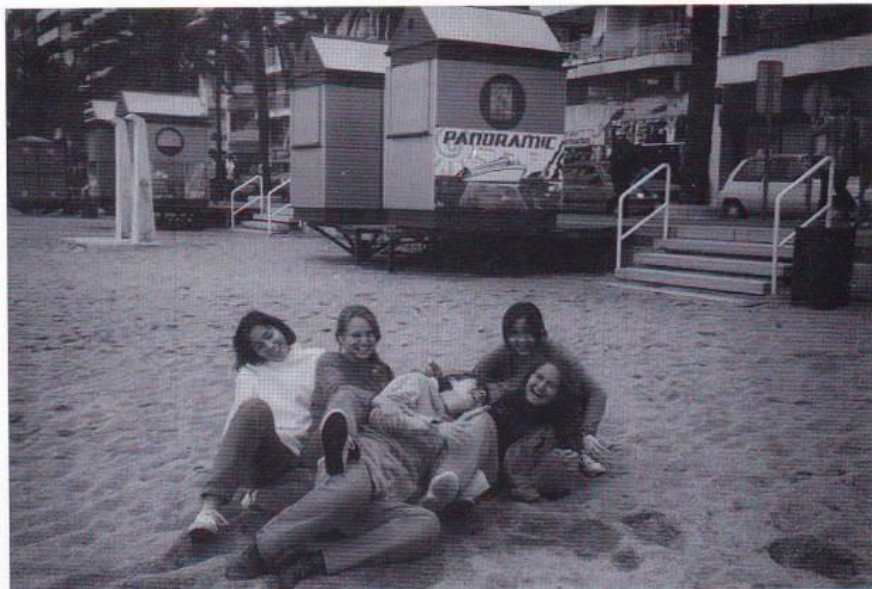
Želeli smo še hitro stopiti na obisk k monaškemu princu. Na žalost ga ni bilo doma, zato smo si ogledali nekatere znamenitosti v tej državi. Hodili smo po najznamenitejši progi Formule 1, si ogledali kazinoje (da bi vstopili, nismo imeli dovolj zlatnikov) in si želeli porche-je, BMW-je ter ostale čudovite avtomobile, ki so bili parkirani pred njimi. Monte Carlo je res čudovito mesto, kjer živijo ljudje, ki imajo veliko pod palcem (zato, ker jim ni potrebno plačevati davkov).

Bili smo že čisto utrujeni in večina je sladko spala (z vato v ušesih, zaradi tistih, ki so kalili nočni mir), ko smo se peljali mimo Nice. Prebudili smo se šele v Cannesu. Ura se je bližala polnoči, ko smo ugotavljali podobnosti med našimi rokami ter rokami velikih zvezd (kakršne še mi nekoč bomo). Hrana ni bila preveč užitna, na wc-jih pa je bila gneča, zato smo odšli nazaj v deželo sanj.

Naslednje jutro smo se zbudili v Španiji. Na hitro smo se umili, nato pa odhiteli dalje, pustolovščinam naproti. Najprej smo si ogledali Dalijeve umetnine (ali kakor se jim pač reče) v Figueresu. Zelo zanimive stvari, ni kaj, vendar za tiste, ki imajo radi ekstremno

umetnost. Po stvarih iz njegovega osebnega življenja pa sem ugotovila, da je moral biti zelo velik posebnost in bi ga res rada spoznala (če ne bi že davno preminil).

V hotelu smo se zelo hitro ustalili v sobah, vendar že po nekaj sekundah odhiteli na plažo, nekateri so se celo kopali. Morje je bilo slano in mokro, uličice pa polne trgovinic, ki so vabile. Ulice so vabile tudi zvečer, ko smo odšli v disco, kjer so nas poskušali omrežiti stari "dedci" (seveda se nam niso mogli upreti), me pa smo raje gledale za mladimi simpaticnimi Španci (bilo jih je bolj malo, turistov pa še manj).

Naslednji dan smo obiskali malo obalno mestece s čudovito trdnjavo z novim vodičem - prof. Kačem. Odšli smo z malo zamudo, zaradi majhne nesreče, vendar smo se prej zabavali na ping-pong turnirju. (seveda tudi plaže in trgovinic nismo izpustili) Kraj se je imenoval Tossa de Mare (ta mare je pa res ena konstanta) in je značilen tudi po dobrih, a dragih jagodah s smetano. Noč pa smo preživeli tako kot prejšnjo.

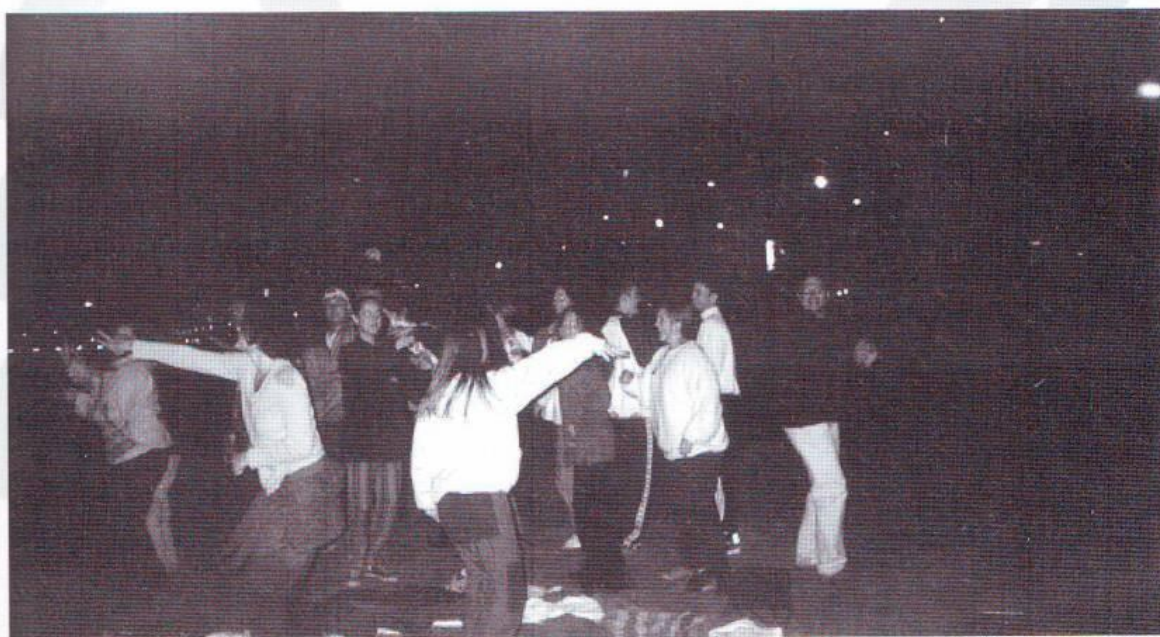

Kljub glavobolom, izčrpanosti ter ostalim težavam smo šli tudi v Porta Venturo, ki je eden največjih parkov v Evropi. Že ko smo vstopili, se je nekaterim zvrtele v glavah, ko so zagledali vlak smrti, kitajskega zmaja, vrteči krožnik in ostale visoke ter hitre zadevščine. Sonce je žarelo nad našimi glavami, v bližini pa ni bilo nobene vode. Po glavi so nam začele "šibati" same nore ideje (kakor da nam niso že prej) in jaz sem se kar dvakrat izgubila, nato pa sem morala plesati še kitajski ples.

V hotel smo prišli zelo utrujeni in takoj tudi ponovno odšli. Začela se je ena izmed najlepših noči (po mojem skromnem mnenju) v naših življenjih. Najprej smo gledali viteške igre, nato pa občudovali (predvsem predstavnice nežnejšega spola v razredu) plesalce flamenca. Kar naenkrat nam je postalo izjemno vroče ob pogledu na najbolj čudovitega Španca. Vsem puncam je zaprlo sapo ob pogledu nanj. Žur se je nadaljeval tudi še v discu na prostem, pa še kasneje.

V spomin se nam je najbolj vtisnila Heineeken party, za katero se lahko zahvalimo Sanji. Prof. Kač se je namreč hrabro boril na našem turnirju iz ping - ponga, vendar izgubil. Zbrali smo se na plaži (razen nekaterih zaspancev) ter se zabavali do jutra. Plesali smo na maccareno (našo novo himno) in počeli še marsikaj drugega, kar ni za širšo javnost (še posebej za nekatere starše).

Naših pet ...

Po neprespani noči (posledice so bile zelo vodne) smo se z našim novim bratcem Denisom, Matejo in ga. prof. razredničarko odpravili v Barcelono. (Seveda smo prej opravili še zadnje poceni nakupe.) V Barceloni smo videli cerkev Sagrada Famiglia, Gotsko četrt s katedralo, razgledni hrib Montjuich, Puebo Espanol, španski trg, Cera - muzej voščenih lutk, park Guell - kjer raste porcelan, porcelan in še in še. Najbolj pa smo si zapomnili to, da po Barceloni moški plešejo streepteaze, hodijo marsovci v nikaah, ljudje pa se zabavajo do onemoglosti.

Za zaključek pa povem še naj, da je bilo nepozabno, super, briljantno, čudovito,.... (pa še bi lahko naštevala).

NAŠE SKUPNO USTVARJANJE

*Vsaka oseba, vsi dogodki v tvojem življenju so tam, ker si jih tja sam postavil.
Sam se odločaš, kaj boš z njimi naredil.*

(Richard Bach)

Nekaj o našem življenju.

Spoznati drug drugega v svetovnem merilu je v današnjem času najnujnejša potreba človeške rase.

(Arnold Toynbee)

Zakaj gremo v svet?

RECITAL GRADNIKOVIH PESMI - 4.a

Iz preprostega recitala se je dogodek razvil v groteskno igro. Po naročilu je bil določen za režiserja Sašo Juhart..., pri čemer mu je pomagal ter svetoval Grega Pilih.

DOGAJALNI PROSTOR: zaklonišče naše šole

NASTOPAJOČI: Lea, Matjaž, Helena, Primož, Dimitrij Adi Šuc, Grega in Sašo

PRIPRAVLJALNI ČAS: 14 dni, brez pomoči hišnikov, profesorjev in (takrat) predstojnika (sedaj ravnatelja)

Kafkovsko vzdušje se je stopnjevalo z grozovito glasbo in dodatkom lasulj ter ličenja... Vrh predstave je bil ples Leje v tančici med svečami. Predstava je trajala 1 šolsko uro. Po predstavi so padale kritike tresočih se sošolcev - cool, grozno, ni me bilo strah...?

Stvar je uspela nad pričakovanjem vseh nastopajočih. Tako smo dokazali, kako se iz umetnosti naredi umetnost.

Tudi profesorico je bilo strah, česar pa ni javno priznala - a strahu se ne da prikriti!!!

Po predstavi smo nastopajoči proslavili, saj smo vse prav odlično prestrašili.

Creepy!!!

GLEDALIŠKE PREDSTAVE 4.b RAZREDA

Priznati moramo, da smo dosti hodili v gledališče, pa ne le v celjsko, predvsem smo obiskovali osrednja slovenska gledališča v Ljubljani. Zasluga gre naši profesorici za slovenski jezik in književnos, Darji Poglajen, ki ji ni bilo žal truda in časa, vloženega v organizacijo teh ogledov.

Vsako leto smo opravili po nekaj takšnih kulturniških izletov, morda pa nam je najbolj ostala v spominu prav gledališka predstava Hamlet v izvedbi igralske zasedbe ljubljanske Drame, Hamlet.

Režiser Janez Pipan in celotna igralska ekipa se je znašla pred odgovorno nalogo, kako Shakespearovega Hamleta, tragedijo, ki je doživela že toliko uprizoritev, prikazati na nov, svež in za javnost še vedno atraktiven način. Menimo, da jim je to v celoti uspelo, saj je predstava kljub svoji klasični zasnovi ponujala dovolj svežih in dobrih idej.

Igralska zasedba je bila izjemna, saj smo lahko na enem samem mestu videli skoraj vse vidnejše slovenske igralce, kot na primer Jerneja Šugmana, Aleša Valiča, Borisa Cavazzo, Mileno Zupančič, Sašo Pavček in nenazadnje še Iva Bana, letošnjega dobitnika Boršnikovega prstana, ki mu je bila ta predstava tudi posvečena.

Scena je bila v slogu Shakespeara, preprosta, a funkcionalna, vendar je popolnoma zadostovala. Prav tako bi lahko glasbene, svetlobne in ostale učinke ocenili za intimne, saj so temeljili na podrobnostih, ki naj bi jih odkrival vsak posameznik, če je to seveda hotel. Tudi kostumi so se podali v to okolje, saj so bili zelo neizraziti, kljub temu pa so popolnoma zadovoljivo izražali notranje počutje oseb.

Za zaključek lahko rečem, da je to po dolgem času predstava, ki ji res lahko rečemo gledališka, saj temelji na moči besede in ne na nekih stranskih učinkih, ki pogosto zameglijo pravi pomen gledališča. Ob takšni igralski zasedbi o kvaliteti ne kaže izgubljati besed, režiser Janez Pipan pa je igralce uspel motivirati za nastanek odlične predstave, ki ponuja mnogo možnosti za razmišljanje o aktualnosti te problematike.

Seveda smo videli mnogo izjemnih gledaliških uprizoritev, med drugim Hlapce, Antigono, Krst pri Savici in Susn, vendar žal ni prostora za podrobnejše opise vseh teh. Obiskovanje gledališča se nam zdi izjemno pomembno, saj le tako lahko občudujemo dramske umetnine v okolju, za kakršnega so bile pisane.

IGRE 4.c RAZREDA

Kultura komunikacije, kultura civilizacije je mrtva, živila kultura! Več konkretno zanimivega (Za današnje politično stanje v državi in rožice, ki cvetijo spomladi in...) smo storili v okviru lastne ustvarjalnosti. Bili smo dejavni dramatik in se lotili uprizorjanja velikih klasičnih del. Uprizorili smo Sofoklesovo Antigono. V čudovito scensko obdelanem prostoru smo uspeli uničiti eno od umetniških vrednosti antične drame. Enotnost kraja. Toda drami smo dodali novo dimenzijo, novi, doslej še nevideni in tudi nenapisani prizor (in s tem zmanjšali št. vrstic igralcem). Bil je prvi in neznan triumf našega ustvarjanja. Sledila je Antigona v New Yorku. O njej naj govorijo besede kritika:

Ali je Sofokles že poznal moderni New York? Na dnevu lastne ustvarjalnosti (prvem in edinem) na ŠCC je na izreden odmev naletela predstava 1.c razreda Gimnazije Lava. V 20 - minutni predstavi v izredno izbranem ambientu z učinkovito sceno je skupina predstavila izredno samosvoj in zelo tvegan projekt z naslovom ANTIGONA V NEW YORKU.

Ob pogledu pisanega, odlično zaigranega klošarja, ki je ležal na sceni, kot njen sestavni del, v vlogi Andreja Kranjca, ki je neverjetno zadel pomen svoje vloge, predstavljanje kupa gnoja. Čeprav je v flaši, katero je držala v roki cipa - Vesna Naglič - definitivno bil malinovec, je bila njena vloga perversnosti odlična. Tudi Antigona - Dijana Stevovič - je bila izredna. Starec - Jure Dolensek - pa je bil kljub svojim letom zelo živahen v prizorih z Vesno. Gangster - Kritjan Lipičnik - pravi kaliber je v spremstvu Jovanija - Mitje Majerleta (katerega so najbrž vzeli iz natezalnice) - in Gregorja Gerželja (njegovo popolno nasprotje) ustvaril legendarni lik - s čudovito in dovršeno mimiko ter neprestanim kajenjem (s čimer je uničeval ugled tega nekadilskega razreda). Tipičen "posranc" - Hajmon - katerega vlogo je odlično zaigral Aleš Haberman (ne Hrabriman), ki ima najbrž veliko podobnih izkušenj v vsakdanjem življenju. Zadevi pa so dali podobo mladosti tudi pevci.

Scena je bila odlična ter osvetljava tudi. Režiser (Matej Franc, ki je bil tudi avtor besedila) je mojstersko rešil nekatere režijske probleme zaradi nepravilnega odra.

Torej, da povzmem!

Ali je Sofokles poznal New York, pištole, gangsterje, pocestnice? Ali je že slišal za ŠCC in Gimnazijo Lava, za slavni 1.c razred?

Najbrž ne, toda nekaj tisoč let pozneje je njegova misel, izražena v Antigoni, privrela na dan v novem svetu, z novimi ljudmi, v novem času. Njegova neumrljiva misel: "Ne zato da sovražim, da ljubim sem na svetu."

Izziv za nas so pomenili **STRAHOVI**. Čudovita predstava s kratko toda bombastično predstavitvijo Ibsneovega življenja in njegova še nevidena vloga v Strahovih. S tem smo stopili na pot modernega, alternativnega gledališča. Statična glavna igralca, ležeča na mizah, bela scena, vpeljava avtorja in didaskalij in pojav demona...perfektno.

Zadnja predstava pa so bili **DEMONI NOČI**, višek absurdnega gledališča - predstava, ki ni bila nikoli uprizorjena! (seveda ne po naši krivdi, ampak po krivdi šole, ki je preklicala naše gostovanje v Mariboru).

ROMEO + JULIJA - 4.d

Kdo bi si mislil, da bo pouk slovenskega jezika tako zanimiv, smo si dejali, ko smo v prvem letniku srednje šole spoznali, da pouk pri profesor Kvasovi ni zgolj dolgočasno premlevanje slovničnih pravil, ampak ravno nasprotno.

Kajpak smo kmalu obravnavali slavnega Shakespeara in njegove tragedije. Za popestritev "žalostnih dni" smo se - ne da bi jih hoteli narediti še bolj žalostne - odločili, da bomo tragedijo Romeo in Julija uprizorili.

Uprizoritev Romea in Julije je bil naš prvi podvig take vrste (beri: gledališki). Razdelili smo si vloge (Jasmina je bila Julija, ker smo menili, da ji je podobna, Igor se je odlično odrezal v vlogi Romea, če odštejemo majhen spodrsnjajček s strupom, Jernej je verjetno užival v vlogi Tybalta, ko je zavil v rjuhu, ki sem jo osebno polila z vinom (rjuha naj bi bila krvava, ker je predstavljala mrtvaški prt), večino časa počival,...) Tako smo začeli mrzlično ponavljati besedilo. Kmalu je prišel dan uprizoritve; scena je bila postavljena, vabila razposlana (povabili smo "izkušene" četrtošolce), igralci pripravljani (oblečeni v kostume, ki smo jih dobili "direkt" iz gledališča), skratka vse je bilo v polni pripravljenosti in že se je začelo.

Igra je uspela (skromno mnenje naših gledalcev), vendar moramo priznati dva spodrsnjaja, ki nam bosta verjetno za vedno ostala v spominu: Preden je umrl, naj bi Romeo popil ves "strup", da bi bile Julijine besede - "Vse si popil, sebičnež, ničesar mi nisi pustil...!" - upravičene, žal Igorju sok v steklenički ni ugajal, zato ga ni popil, Jasmina pa je ostala zvesta Shakespearu in tako je naša tragedija dobila komičen element. Za drugega je poskrbela Maja, ki je "zdrdrala" vsebino pisma, še preden ga je sploh odprla.

*Posebej hvala režiserju *Bazu Luhrmanu*, *Leonardu DiCapriu*, *Claire Danes* in ostalim filmskim ustvarjalcem, da smo imeli letos srečo. Ogledati si istoimenski ameriški film in tako ponovno doživeti našo uprizoritev.

POGLEJ IN ZADENI

Ker smo takšne narave, da se radi postavljamo pred drugimi (sploh smo bili takšni v prvem letniku, ko smo še posebej iskali lastno identiteto in se skušali uveljavljaviti), smo na dan "lastne ustvarjalnosti" pripravili zanimiv posnetek takrat popularnega televizijskega "showa" Poglej in zadeni. Saj ne rečem, da nam je Stojan Auer stopil v glavo, za to stvar smo se namreč odločili, ker nam je ponujala največji spekter možnosti, da pokažemo svoje znanje.

Prizorišče oddaje je prevzela predavalnica naše šole, imenovana B/12, kjer smo postavili sceno in ozvočenje (za ozvočenje se še enkrat zahvaljujemo Damirju Korošču, njegovemu očetu in stricu Boštjanu ter ostalim pripadnikom - žal - bivše skupine Nefra). "Občudovali" so nas profesorji in mnogi dijaki, skratka bilo je res "cool".

Igor (izrezani Auer) je znova blestel v svoji vlogi, z navdušenjem je povezoval program in napovedoval nastope svetovno znanih osebnosti, ki so se kar vrstile.

Nastopal je svetovno znani *Mlinarič & Božič rap band*. Glasbeni "komad" *Boom shake the room* je priredil Aleš, ki smo ga imeli priložnost videti za *sintessayzerjem*. Na flavti sta ju spremljali odlični Nika in Metka in prav nevezetno je bilo, kako sta se flavti prilagodili situaciji. Poleg njiju je v rap band sodila tudi plesna skupina "2.D", ki je "ujela" ritem *rapa*.

Martina pa je pokazala vse svoje "aerobične" sposobnosti v plesni točki.

Zvezda dneva je bil zagotovo Marko, ko se je kot Lohn Jenon (*John Lenon*) v prozorni srajčki in z očali, ki se imenujejo po slavnem pripadniku še bolj slavne skupine *Beatles*, prikazal na odru in odlično zapel pesem *Ticket to ride*. Na klaviaturah je tudi njega spremljal Aleš, ki se zares zelo spozna na svoje delo.

Ne vem, če se še prav spominjam, toda ni se moglo zgoditi, da po končani "oddaji" ne bi odšli na pijačo. Zagotovo smo, "seveda s telesnimi stražarji".

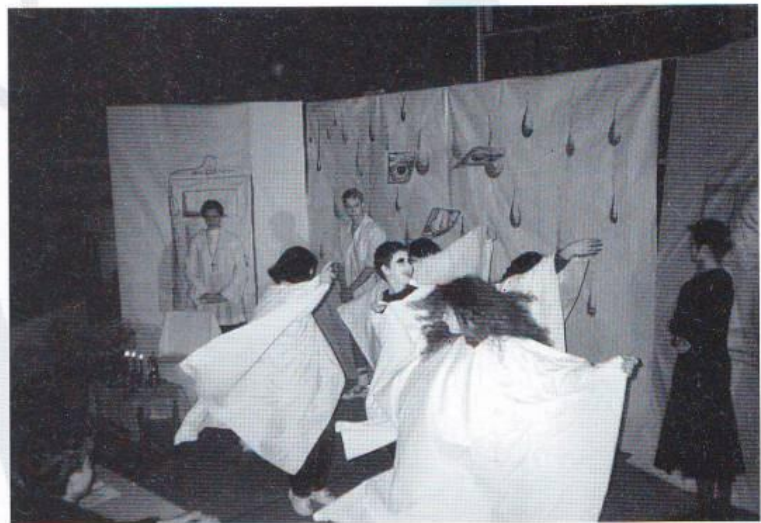
STRAHOVI

Kmalu smo "prišli" do drugega letnika. Tokrat nas je očaral Henrik Ibsen, ki ga poznamo kot največjega predstavnika dramatike naturalizma. Po učnem načrtu smo v šoli obravnavali Strahove in odločili smo se za ponovno uprizoritev. Na področju gledališča smo bili že podkovani, kar pa seveda ne pomeni, da smo za predstavo porabili manj časa. Ravno nasprotno - "prostega" časa (kamor uvrščam izostanke od pouka) smo si vzeli, kolikor se ga je le dalo. Predstavo smo snovali in pripravljali v šolskem zaklonišču (ni lepšega prostora, kot je ta prostorni predel naše šole). Medtem ko smo pripravljali igro, je Sanda poskrbela za dober radio in komaj smo čakali vsakega naslednjega dne, ko smo se zbrali v zaklonišču, "navili" radio in se zabavali (seveda smo tudi delali).

Znova smo si "priborili" pravico do uprizoritve v predavalnici (torej B/12), kjer smo postavili "ogromno" sceno (Nika in Tanja), ki je bila zasnovana po principu dvojnega dogajanja, in sicer s pomočjo silhuet. Pripravili smo namreč le odlomek drame, vse ostalo, kar se je dogajalo pred odlomkom, smo prikazali s pomočjo belega papirja, skozi katerega so gledalci lahko videli obrise oseb, kajti dogodki iz ozadja so pojasnjevali situacijo, ki smo jo uprizorili. Uroš, Marko in Vesna so predstavljali razvratniško življenje gospoda Alvinga in življenje družine v preteklosti na splošno (to se je dogajalo "zadaj"). Maja (gospa Alvingova) in Sanja (župnik) pa sta "spredaj" razpravljali o nesreči, ki se je zgrnila nad družino gospe Alvingove zaradi njenega pretirano zaščitniškega in oblastniškega odnosa do svojih bližnjih.

Z Alešem sva poskrbela, da gledalci niso bili preveč prizadeti in sva med predstavo jedla in pila in se vozila s kotalkami (to je bil namreč del najine vloge), sicer pa tudi "duhenci" niso bili videti prav zagrenjeni, čeprav so predstavljali tesnobo in strahove dramskih likov.

Pospravljanje nam ni ravno pri srcu, toda storili smo to in (do mature) "pospravili" Strahove.

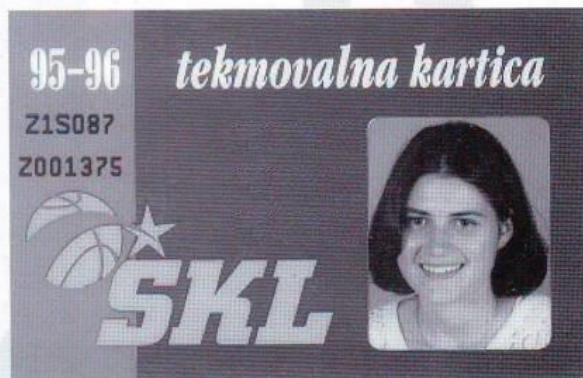
ŠKL 1

Bilo je le vprašanje časa, kdaj se bo "ta stvar" pojavila tudi pri "nas". Po televiziji, v raznih mladinskih filmih in nanizankah smo lahko z odprtimi usti in na široko razprtimi očmi gledali razna športna tekmovanja, katerim je stala ob strani vsa šola - učitelji, učenci, ki so svojo podporo kazali na različne načine; nekatera dekleta so izkoristila svoje plesne sposobnosti in sestavila razne plesne in navijaške točke, drugi obdarjeni z glasbenimi sposobnostmi, so se zbrali in za boljšo tekmo odigrali melodijo..., ostali pa neutrudno navijali in glasno vzpodbujali igralce, prav tako boreče se za potrditev odličnosti svoje šole.

V šolskem letu 1995/96 se je nekaj zelo podobnega pričelo odvijati tudi na vseh slovenskih osnovnih in srednjih šolah, na področju košarke. Ustanovljena je bila **šolska košarkarska liga** - od tod kratica **ŠKL**.

V preteklem letu in pol se je že kar lepo razvila in uveljavila. To seveda ni nič kaj nepričakovanega, saj je bila za to, da vse poteka tekoče in da rezultati ter zanimivosti tekem postanejo splošno znani potrebno delo mnogih mladih nadebudnežev, ki so na to priložnost že nestrpno čakali - namreč v ligi se ne potjujejo le športniki in plesalke, temveč tudi fotografi, kamermani, novinarji, govorniki...**Iris Podpečan, Janez Križan, Igor Milinkovič, Dejan Božič, Boštjan Kočar, Sanja Milinkovič** in **Tanja Tamše** smo aktivno sodelovali pri zgoraj naštetem.

Gotovo pa ni nikogar, ki bi lahko trdil, da je trud vseh teh mladih potencialov šel v nič in da "stvar" ne deluje - ravno nasprotno - pri ŠKL-ju sodeluje več otrok kot pri kateremkoli šolskem projektu v Sloveniji doslej in poteka nemoteno, celo medijsko je podprto, zato lahko vedno znova zakličemo: "ŠPORT zmaga in zblizuje, ŠKL nas REŠUJE!"

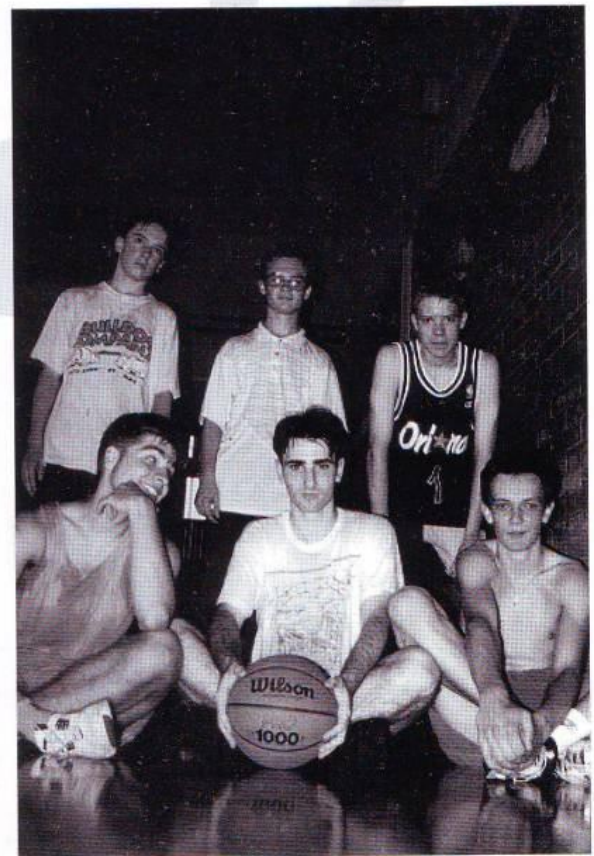
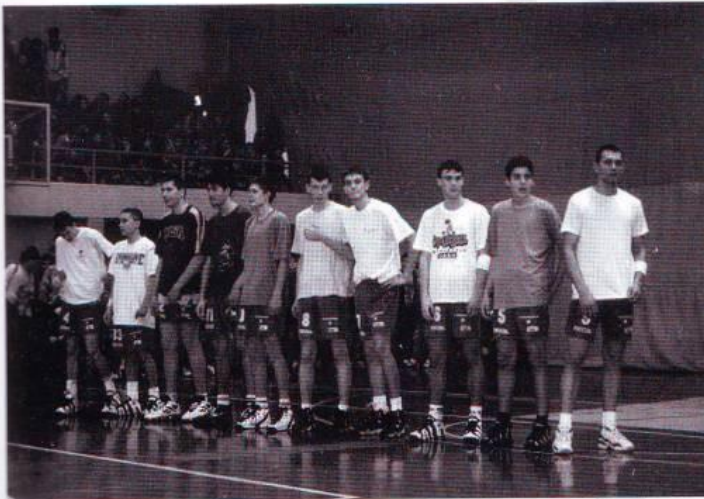
ŠKL 2

Vsako leto smo bili dijaki izredno dejavni v raznih izvenšolskih dejavnostih, ki so se nam štejele tudi v fond ur za izbirne vsebine (včasih celo bolj kot pri pouku samem). Tako so bili četrtki, ko so se odvijale tekme, rezervirani za ŠKL. Seveda smo morali posvetiti delu pri tej dejavnosti veliko več časa, kot samo uro ali dve na teden.

Šolska košarkaška liga je briljantna pogruntavščina zagnanih športnikov in deluje že drugo leto. Na naši šoli imamo fantovsko in dekliško ekipo, navijačice, plesno skupino ter ŠKL medije. S tem smo dobili dijaki še en način, da pokažemo, kaj znamo in sprostimo našo energijo. Usak lahko pokaže, kaj zna, saj se na vseh področjih ŠKL tudi tekmuje. Oddaje ŠKL, za katere delajo prispevke šole - udeleženske, lahko vidite na TV 3, hkrati pa jih tudi ocenjujejo. Obstaja tudi posebno glasilo, v katerem lahko izveste vse rezultate tekem in veliko novega o tem športu.

Seveda sta za nas najpomembnejši fantovska in dekliška ekipa vrlih košarkarjev in košarkašic. Med puncami sta se še posebej izkazali Sanja Milinkovič in Tanja Tamše, ki sta zelo dobri športnici in ki še zdaleč nista krivi za to, da je ekipa punc vedno izgubila. Ravno obratno pa so naši fantje (v njihovih vrstah, na žalost, predstavnikov našega razreda ni - z izjemo Boštjana Kočarja iz 4.c) rojeni zmagovalci. Naši fantje so se raje držali birokracije in urejali papirje, da je vse potekalo tako, kot mora. Zanimariti ne smemo tudi medijev, ki vse to spremljajo, torej tudi našega TV - centra. Videli ste nas lahko vsepovsod, tudi na stropu, če je bilo potrebno. Pri tem se na pravila nismo preveč ozirali. Mi, novinarji, pa smo vtaknili nosove tudi tja, kamor ne bi bilo treba.

Šport je v naši krvi, na tak ali drugačen način. Vsi smo bili zvesti navijači, še posebej pa smo se potrudili Tanja Tamše, Sanja in Igor Milinkovič, Dejan Božič ter moja malenkost, Iris Podpečan (seveda vsak na svojem področju). Upam, da smo bili pri tem uspešni in da bodo naslednje generacije še bolj nadaljevale naše delo.

CANKARJEVA TEKMOVANJA

Na začetku naše kalvarije na, takrat še tehniški šoli, ki je bila znana predvsem in samo kot naravoslovna, smo, zlasti tisti, ki nam naravoslovje ravno ne diši, na svoje ogromno veselje ugotovili, da bije na smeri Gimnazija tudi jezikoslovni oddelek. In zato ne preseneča dejstvo, da je bil d - oddelek že od prvega letnika najštevilčnejše zastopan (kar ne pomeni, da tudi obiskan). In ker ni, da se tako težko pridobjen oddelek (ki ga, mimogrede, ni več) jezikoslovcev zanemarja oz. se ne opazi v širšem krogu, se nas je veliko, v organ govora usmerjenih ljudi, prijavilo na jezikovna tekmovanja - predvsem tekmovanja za Cankarjevo priznanje. To je bilo najbolj obiskano v 1. letniku (ko navdušenje za jezik še ni bilo na vrhuncu, ampak je udeležba pomenila predvsem to, da si bil opažen - ah, fazani, pač), vendar ob ugotovitvi, da je tekmovanje vodeno od profesorjev (to pomeni ljudi, iz česar sledi problem objektivnosti), je veliko učencev svoje jezikovno poslanstvo končalo sredi vzpenjanja proti cilju in preprosto - odnehalo. Ker pa smo jezikoslovci znani kot vztrajna vrsta, smo, kljub velikemu upadanju udeležencev, tudi v zaključnem letniku (ko smo pretirano obremenjeni že z maturo) ubranili svoje ime. Ker verjamemo, da ni tako važna kvantiteta kot kvaliteta, sem se sama žrtvovala za dobro celega 4. d razreda in se odločila udeležiti šolskega tekmovanja. Ob močni želji udeležbe me (skoraj) ni motilo dejstvo, da sem za dan in uro tekmovanja izvedela dopoldan tistega dne oz. kakšne 3 ali 4 ure prej, s tem da pouka še ni bilo konec. Dejstvo, da so potekala še posebna poglobljanja o obvezni knjigi, za katero, kdo ve zakaj, nisem vedela, me ni prestrašilo, ker se kot (dokaj redna) tekmovalka držim rekla: "Važno je sodelovati, (še lepše pa zmagati)." In tako se je moje, še rahlo trepetajoče (od naglice) telesce znašlo (na srečo) v svojem "domačem" okolju - učilnici za slovenski jezik, zasedlo svoje staro mesto, kjer se že 4 leta kopičijo najrazličnejše modrosti in kjer so pozitivne vibracije (seveda samo na mene) najmočnejše. Za nameček sem dobila še šifro "sreča", vsa vesela ugotovila, da tudi esej, ki ga je bilo potrebno napisati, vsebuje to besedo (tu pa človek - pa fantje, vem, da sem punca - že začne malce razmišljati!) in še bolj vesela ugotovila, da je znanje, pridobljeno pri filozofiji (ki smo jo dobili ravno letos - kakšno naključje!) mogoče pri tem eseju uporabiti...ah, kakšna radost, ko pero komaj sledi mislim, ki se vpijajo v papir in postajajo žive. Ampak ker sem znana kot skromna oseba, kar tudi sem, nisem dajala preveč upajočih odgovorov, ko so me vprašali, kako je bilo. Prav tako verjamem, da je skromnost lepa čednost, posebno takrat, ko izveš, da je bil tvoj esej sprejet z navdušenjem in imaš možnost nadaljevanja, sem se odločila, da pri tej taktiki tudi ostanem.

Na regijskem tekmovanju iz materinščine sem ponovno pisala iz notranjosti (čeprav je bilo nujno potrebno uporabljati tudi prostor v glavi) in na svoje veselje, ki se je izkazalo kot veselje celotne jezikovne brigade, osvojila srebrno Cankarjevo priznanje. Zakaj ne zlatega? Ker sem skromna in ne potrebujem veliko, da sem srečna, hkrati pa je bilo to dovolj za potrditev obtoja naše vrste.

Nekateri pravijo, da bodo veseli, ko nas ne bo več na šoli, jaz pa pravim, naj si nas le zapomnijo, ker je 4.d razred tako zelo poseben (pa tu ni pomembno ali v pozitivno ali negativno smer), da nas nikakor ne bo mogoče pozabiti - bili smo le enkrat, s štiriletnimi ponovitvami in nikoli več. LITTERA SCRIPTA MANENT - pisana beseda ostane.

Pa veliko veselja!

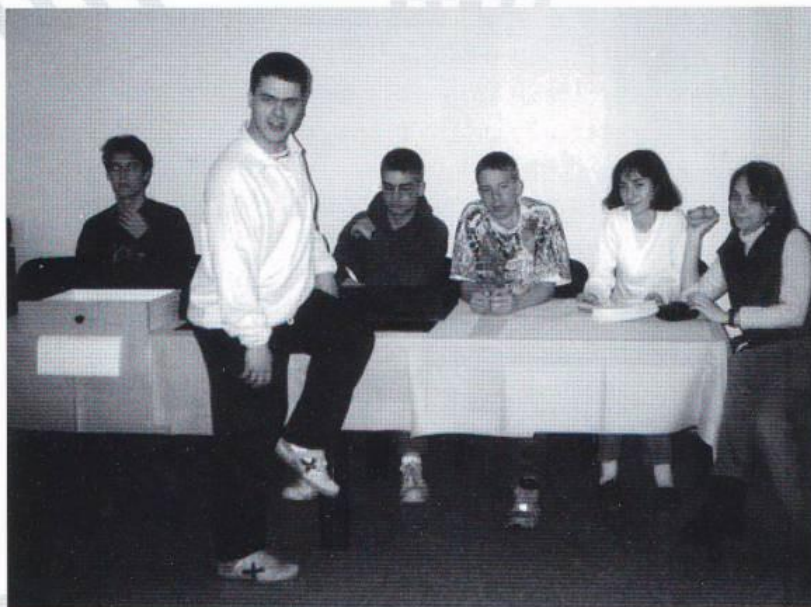
Mateja Jager, 4.d

P(D)EVSKI ZBOR

Prepevamo radi, še raje gremo na intenzivne vaje v obmorske kraje. Letos bo Mešani mladinski pevski zbor Šolskega centra Celje utrpel hud udarec, saj se od njega poslavlja kar lepo število dijakov četrtega letnika. Upamo, da smo veterani za seboj pustili p(i)evce, katerih pesem bo donela v dvoranah pri nas in v tujini.

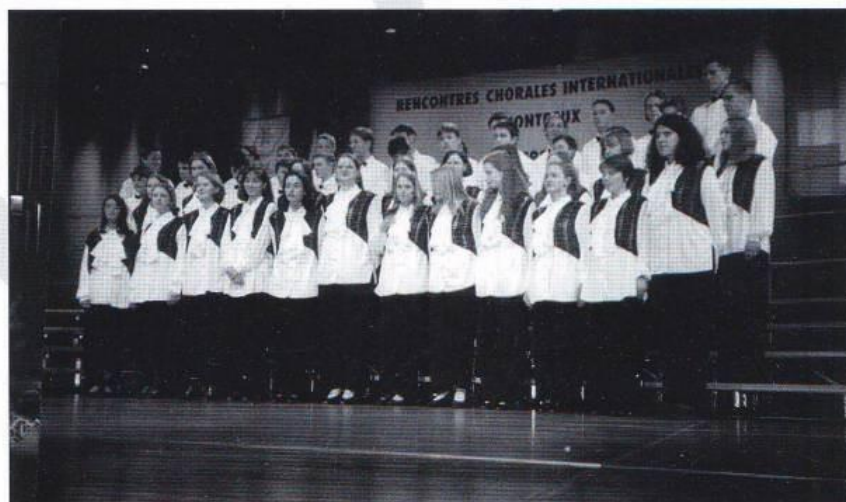
Krst naj čaka vse tiste, ki bodo v prihodnjih letih želeli intonančno pravilno (in včasih tudi malo manj pravilno) peti med madeniči in mladenkami omenjenega pevskega zbora. Zanamcem želimo več ustvarjalnosti pri sami izpeljavi krsta, kot so jo uspeli poskusno pokazati letos. Vsekakor pa se naj držijo pravil, ki so jih morali sami dobro poznati na usoden večer lastnega krsta:

1. Na večer krsta dam za rundo.
2. Nikomur ne bom zameril/a današnjega krsta.
3. Odslej bom še bolj spoštoval/a Njihove sence, ki se bohotijo po slovenskem ozemlju.
4. Metki Jagodič-Pogačar bom vedno na razpolago, tudi v hudih časih.
5. Redno in točno bom prihajal/a na pevske vaje.

Svet starešin - veterani (Nika pa slika)

Zahvaljujemo se zborovodkinji Metki Jagodič-Pogačar, da je vztrajno dirigirala pogosto neposlušni in pretirano razigrani množici pod imenom MMPZŠCC.

MATURANTSKI PLES '97

Vsaka iluzija potrebuje prostor in čas, da se doživi.

(Richard Bach)

Besede, v katere bi radi verjeli.

Nobenega problema ne reši ista zavest, ki ga je ustvarila.

(Albert Einstein)

VTISI Z MATURANTSKEGA PLESA

Priprave, fotografiranje, strah, uradni del, publika, ansambel, jedača in pijača, zabava... Na kaj pomislimo ob teh besedah? Seveda, na maturantski ples! In kdaj je bil ta srečni dogodek za nas, bodoče intelektualce (gimnazijce) Šolskega centra Celje? Zgodilo se je na soboto, 01. 02. 1997, ob 20³⁰. Glavne zvezde večera smo poskočno in veselo v večernih oblekah prisoeli v dvorano Golovec že ob 17³⁰. Najprej smo si drug drugega ogledovali, premerili od glave do pete (temu pa so seveda sledile pohvale; seveda pa tudi graj ni manjkalo). Nato smo stopili pred fotografa, ki je dejal: "Nasmešek," ptička in konec. Gospa Cvetka Špiljer, učiteljica s Pesnega vala Celje, ki je z nami delila vesele učne ure plesa, nam je pričela dajati prve napotke. Postavili smo se v dve koloni. Ena na eno, druga na drugo stran dvorane - na vrh stopnic!. Kmalu smo slišali uvodno melodijo in odkorakali na plesišče, kjer smo izpilili cel program. Kmalu je odbila ura točno 20⁰⁰ in straši, sorodniki ter prijatelji in znanci so v trenutku napolnili dvorano. Mi smo jih prijazno sprejeli in jih popeljali k mizam, ko smo se maturantje morali ponovno zbrati na vrhu stopnic - sedaj je šlo zares! Panika, nervoza, potenje, adrenalin...vendar po drugi strani neskončen občutek sreče in zadovoljstva! Le zakaj vse te reakcije in čustva? Morda zato, ker smo bili pred začetkom najpomembnejšega plesa v našem življenju in vedeli smo, da nas čaka samo še učenje in pripravlanje na maturo - vendar šele, ko bo tega "žura" konec. Naposled smo le slišali zvoke koračnice in pričelo se je. Na plesišču smo korakali po taktu glasbe in sledilo je presenečenje - s telesi smo naredili formacijo črk GL, dvorana so zatemnili in zažarele so naše lučke, ki smo jih držali visoko nad glavami. Sledil je govor predstavnika iz naših vrst (Mitja Benedičič - Mio), nato pa še ravnateljja ter gospe direktorice. Ponovno koračnica in naša naslednja postavitev - v koncentričnih polkrogih za pesem maturantov - "Gaudeamus". In potem? Ja, potem pa smo morali pokazati svoje motorične sposobnosti in odplesati kar devet plesov (ne bi naštevali), katere nas je naučila gospa Cvetka Špiljer (z goreče rdečimi ali roza kratkimi lasmi). Sledil je ples z učiteljico - Metka Marolt in Boštjan Kočar (imata najbolj razvite plesne sposobnosti) sta se trudila z gospodom Stegnetom in gospo Marovtovo; kasneje pa je sledil še - za starše gotovo - najlepši del plesa, torej ples maturantov s svojimi očki in mamicami. And now - let's party!!! Ne smemo pozabiti še polnočne četvorke, na kateri ni manjkalo smeha in zadovoljnih ter brezskrbnih obrazov. Pika na I pa je bil zajtrk ob 6⁰⁰ v Turški mački, kjer smo imeli pestro izbiro jedi in pijače. Naslednji dan pa - spanje!

ŠOLSKI CENTER CELJE
SPLOŠNA IN STROKOVNA GIMNAZIJA LAVA
VABI NA

MATURANTSKI PLES

V SOBOTO, 1.2.1997, OB 20. URI,
V DVORANI GOLOVEC

KAKO SMO MATURANSKI PLES DOŽIVELI DIJAKI 4. A RAZREDA

Maturantski ples je čudovit dogodek, ki ga človek pomni vse življenje. Seveda so tudi priprave nanj dolgotrajne, naporne in intenzivne. Potem nastopi svečani trenutek, ki se odvije kot sanje in se potopi v prelepe spomine...

Prej...

...Priprave na maturantski ples so se začele že lanskega decembra z iskanjem čevljev, za katere nobeno bitje na svetu ni verjelo, da jih bomo našli. Zakaj? Zaradi številke! 49! Takšne so mogoče imeli dinozavri pred milijoni let, današnji ljudje zagotovo ne! Pa smo jih vseeno našli. Črne, usnjene, "špičaste" in dooooooolge!...

...Valček, tango in makarena mi še kar "laufajo", pri četvorki in sambu pa imam malo polomljene noge. Upam, da ne bom pohodil plesalke!...

...Mislim, da je maturantski ples bolj ples za mame. Tri leta sem sanjala o zeleni obleki. Mami je bila vseh neka črna. Ni težko uganiti, kakšno obleko imam doma. Že mesec dni ne smem jesti salam in mastnega mesa, da ne bi zbolela. Mama nas vse posiljuje z Imunalom trikrat na dan. V šoli že dva meseca govorimo le o oblekah in pričeskah. Upam, da se v čevljih s sedemcentimetersko peto ne bom polomila...

...Zamenjati sem moral plesalko, ker sem se stare naveličal. Nova je kar dobra...

...Naročil sem hrano, sedaj pa sem ugotovil, da je polovica mojih gostov vegeterijancev. Groza!...

...Sanjala sem, da sem prišla na maturantski ples brez obleke. Prebudila sem se čisto zmešana...

...Če so bili pred meseci vsi nervozni, lahko sedaj trdim, da so čisto nori! Vsi so sitni, agresivni in imajo čudne ideje...

Napetost se stopnjuje in čez 57 ur bo eksplodirala "atomska bomba"....

...četrtek, 30. 1. 1997, - plesne vaje v Golovcu, psihični pritisk narašča. . . Hvala bogu in gospe Cvetki, da so to moje zadnje plesne vaje v življenju!...

... petek, 31. 1. 1997, - pritisk narašča, mama vztraja, da odpleševa "enega dunajskega", sestrična telefonira vsa nervozna, stvari se zapletajo, jutri je D...

Vaja dela mojstra ...

Potem...

GAUDEAMUS ŠE ZMERAJ ZVENI...

...Veselje, sreča in veliko plesa - verjetno nikoli več toliko. Prvič in zadnjič s skoraj neprepoznavnimi sošolci v totalni eleganci...

...Moja babica se je naučila sambo...

...Žal mi je, ker je vsega konec. Čeprav so me bolele noge, je bilo lepo...

...Maturantski ples je nepozaben in neponovljiv. Mislim, da je bil naš ples najlepši in najboljši...

...Ob petih zjutraj, ko je ansambel Magnet prenehal igrati, nas je v dvorani ostalo le še nekaj. Zbrali smo se za eno od miz, kjer je bilo nekaj napol praznih steklenic in polno peciva. Ko so okrog nas podirali umetne stene, pospravljali mize in zvijali pod, smo "udarili še zadnjo debato" o najzanimivejših pripetljajih zadnjih dvanajstih ur. Potem smo se počasi umikali proti izhodu, naslonili čela in nosove na mrzle šipe in prazno strmeli v prebujajoče se jutro. V plesnih čevljih smo oddrsali proti železniški postaji, legli vsak na svoj sedež v vlaku in v trenutku zaspali do predora pred Šmarjem, ko nas je škripajoči vagon iztrgal iz sveta sanj...

4a

4b

4c

4d

GOVOR DIJAKA Miđe Benedičiča

Dragi starši, spoštovane gospe in gospodje profesorji, cenjeni gostje!

Rad bi Vas pozdravil v imenu maturantk in maturantov Gimnazije Lava. Rad bi Vam zaželel, da bi skupaj z nami, letošnjimi maturanti, preživeli enega tistih večerov, ki si jih človek zapomni vse svoje življenje.

Nocoj smo se lepo uredili za Vas, zaplesali pred Vami in dvignili svoje glave. Želimo si, da bi bili ponosni na nas. Radi bi sebi in Vam dokazali, da je naše otroštvo dokončno mimo.

Naj bo svet odraslih prijazen z nami, naj nam da možnosti, da izkoristimo svoje sposobnosti in najdemo srečo. Za to, da bi v življenju uspeli, smo se pripravljene potruditi.

V teh letih ste nas, dragi starši in profesorji, zagotovo naučili, da življenjskih zmag ne prinašajo dobre vile, ampak le trdna volja in delavnost.

Dovolite, da se najprej zahvalim Vam, naše drage mame in očetje. Starši ste prav gotovo najpomembnejši v našem življenju, saj ste edini, ki ste se v teh letih z nami veselili in žalostili, nas podpirali in grajali in nas z ljubeznijo vedno znova postavljali na noge. Zato gre prav Vam naša največja zahvala in prošnja, da nocoj pozabite na vse skrbi in nelagodnosti in se veselite z nami. Želimo, da bi bili nocoj srečni in ponosni na nas. Eden najlepših človekovih občutkov je gotovo ta, da se lahko v naročje staršev vedno vrneš, tudi takrat, ko ti vsi ljudje tega sveta obrnejo hrbet. Starši vedno znate poiskati tisto najboljše in najlepše v nas. Tudi, kadar Vas razočaramo, nas imate še vedno radi in zato smo Vam hvaležni. V življenju Vas bomo gotovo še mnogokrat potrebovali in vedno se bomo radi vračali na naše domove, kjer nam je lepo.

Spoštovane gospe in gospodje profesorji, ta večer je tudi Vaš. Predvsem zato, ker ste nam stali ob strani v vseh teh letih šolanja in nam poskušali pomagati pri težavnem procesu odraščanja. Ob Vas smo se iz najstnikov izoblikovali v odrasle mlade ljudi. Včasih nam je bilo težko dopovedati tudi najenostavnejše stvari, pogostokrat Vas preprosto nismo želeli slišati, včasih smo želeli biti na drugem bregu. Ampak nocoj bi Vam radi povedali, da Vas cenimo in spoštujemo, da Vas bomo morda razumeli v prihodnjih letih, da se bomo na Vas zagotovo spomnili, če bomo na fakultetah spoznavali, kaj pomeni biti le neopazen bruc. Oprostite za vse tiste ure, ko smo se vedli negimnazijsko, nocoj smo gimnazijci v pravem pomenu besede. In to je tudi Vaša zasluga. Hvala za Vaš trud, za Vaše spodbude in mnoge prijazne misli.

Za vse nas - maturante, ki nočemo biti sopotniki življenja, ampak želimo življenje živeti, pa želim, naj nas vodi rimski izrek Carpe diem ali, kot zveni v lepi slovenski besedi, pridne punčke in fantki pridejo v nebesa, poredni pa vsepovsod.

Mi bomo poredni, saj želimo dobro opraviti maturo, se vpisati na željeno fakulteto, postati hočemo intelektualci, ki obvladajo stroko, a jim hkrati niso tuje duhovne vrednote. Zavedamo se, da je v življenju zelo pomembno v sebi in drugih odkrivati in ceniti humanost, dobroto, iskrenost in ljubezen. Želimo biti srečni in ta občutek deliti z ljudmi okoli sebe.

Verjamem, da bomo v življenju zmogli ločiti zrno od plevla, da se nam bo uspelo izogniti številnim pastem, ki jih zlasti mladim nastavlja sodobna družba. Verjamem, da bo naše življenje VEČNO ISKANJE, VEČNI CILJI IN VEČNE SANJE.

Hvala.

GAUDEAMUS IGITUR

Gaudeamus igitur, iuvenes dum sumus
post iucundam iuventutem, post molestam senectutem
nos habebit humus, nos habebit humus.

Vivat academia, vivant professores,
vivat membrum quodlibet, vivant membra quaelibet,
semper sint in flore, semper sint in flore.

NA SONČNI STRANI ŠOLE

Človek ni nič več kot to, da se evolucija zaveda same sebe.

(Julian Huxley)

Na koncu koncev resnično nismo nič vznemirjajočega.

Vsem nam je že hudo ob misli na slovo, vendar se vedno znova tolažimo z mislijo **Richarda Bacha**, ki nam pravi: "*Naj te ne bo strah poslavljanja. Ločitev je potrebna, da lahko nekoga zopet srečaš.*"

Ne obrni se od možnih prihodnosti, preden se ne prepričaš, da ni ničesar, kar bi se lahko naučil od njih.

(Richard Bach)

Nasvet nam samim, preden odrinemo v novi svet.

Čemur pravi gosenica konec sveta, temu pravi mojster metulj.

(Richard Bach)

Kaj smo mi, pa moramo ugotoviti sami.

Prijatelji se bodo čez nekaj trenutkov ali življenj zanesljivo ponovno srečali.

(Richard Bach)

Ob slovesu moramo ohraniti v mislih te besede.

PUST '96

PESEM DELAVSKEGA RAZREDA

To življenje težko je,
delavstvo nas reši le.

Danes pa je prvi dan,
ki z rožicami bo postlan.

Dobili prvo plačo smo,
da le zadnja zdaj ne bo.

Zato jo kar zapijemo
in nazaj na delo odrinemo.

GRLICE BREZ PARA

Zdaj pravim vam, ko pišem to,
je res, da smo manjšina,
a z nami ste ravnale ve,
kot da smo živina.

Vsaka del je sebe dala,
vsaka srečo je delila,
ničesar nobena se ne spomni,
vsaka pravi, da je pila.

Tisti mali pripetljaji,
ki zanikate jih rade,
a vsaka ima vsaj enega,
ki visok ugled ji krade.

Igor Milinkovič, 4.d

Komentar avtorja pesmi:

Drage sošolke, dekleta, sodržvaljanjke!

Ta pesem ni napad na vas. Nasprotno! V veliko veselje mi je, da sem med vami prebil eno najlepših obdobij svojega življenja. Skratka, kot je zapisano že v naslovu, ni vam para na svetu.

Slovenska mafi me čakajo

8. marec - slovenski kulturni praznik!

TV program:

SLO 1 - Polde Bibič recitira slovensko pesem

SLO 2- Hugo (kopija tuje oddaje)

POP TV - POP kviz (kviz, kot ga še ni bilo nikjer drugje)

A KANAL - Kolo sreče (če je že ravno na vseh drugih kanalih, zakaj ga ne bi uvedli še pri nas?)

Ljubljana (istega dne) - SLO 1 oddaja v živo:

Polde Bibič je še vedno na odru, pred kamerami. Zatohel studio, poln umetne megle, okrašen s tujimi zastavicami, v njem ljudje napudranih obrazov, lažnega blišča. Kotel izgubljenih duš in iskanja idealov na napačnih poteh. Vrata se odpro in val svežega zraka kakor oster nož s kovinskim leskom preseka vzdušje kot kos pokvarjenega mesa. V studiju se pojavi nebrzdan nekdo, ki želi postati kdo.

"Pa kaj je sedaj to? Kaj počnete? LJUDJE!!! Se vam je zmešalo? Smo zato tu?" zavpije glas, ki še bolj kriči in upa na uslišanje. "To je naš **kulturni praznik**. Pa kaj bomo Slovenci s kulturnim praznikom, če sploh ne vemo kdo smo in kam sodimo?" V studiu zavlada dvoumna nestrpnost. "Da ni res?!? Kar pogledajte okoli sebe in recite, da ni res! Moji vrstniki nosijo hlače z motivi ameriške zastave. Lokali se imenujejo Amerika, Las Vegas...; trgovine Interspar ...; revije, oddaje Teen...; naše TV oddaje so kopije tujih in to **slabe** kopije! Da - ta tukaj je nekaj posebnega. To je tisto ta pravo - slovensko!!! Nekdo na odru, ki dvomi sam vase s svojimi velikimi moralnimi vprašanji. Ali mi lahko prosim poveste, kako naj dvomimo v nekaj, kar sploh ne obstaja oz. se ne *zavedamo*, da obstaja? Najprej je treba vedeti, kdo smo: da smo Slovenci, da živimo v Sloveniji, da govorimo in pišemo slovensko..., da je v nas navsezadnje vztrajen, uporniški in ponosen duh ..., da imamo kulturno in naravno dediščino, ki jo je vredno in potrebno vzdrževati in *nadgrajevati*!!! In kje naj človek to sliši? Oblast ima za to definitivno neskončne zasluge.

Ko smo hodili v malo šolo, smo bili cicibani, nato pionirji. Nihče nas ni vprašal, če vemo zakaj. Tako je pač bilo. Dobili smo rdeče rutice in modre kapice z rdečimi zvezdicami. Tako smo se klanjali SFRJ in Titu. Jugoslavija je vse! Tito je Bog! Si kdo upa trditi, da ni res?!?

Mine šest let.

Tito je gnoj! SFRJ je bila zmota človeštva! Dol s Titom! Še isti trenutek je treba preimenovati vse ulice in odstraniti vse slike in kipe s Titovo podobo.

Nekaj vam povem: na mojem osnovnošolskem spričevalu so še vedno natisnjene njegove misli. Se je, žal, pač zgodilo tako, da je danes vsaka stvar ali misel iz takratnega časa skritizirana in popljuvana. Vendar se temeljna vprašanja, ne glede na oblast, *ne* spreminjajo. To je najbrž za vas novica *tisočletja*! Tiste misli so, če ne drugega, nekaj pomenile in lahko so te usmerile k domoljubju, spoštovanju in vrednotam. Dale so ti vedeti, da si nekdo in da si del neke celote. In kje so smerokazi mladi generaciji danes ?????

Izgubljeni tavamo v morju tujih informacij in se skušamo identificirati po drugih. Ampak to je napačen način. Narodi so skupine ljudi in tudi vedenje naroda je v nekaterih pogledih podobno vedenju človeka. Slej kot prej je treba ugotoviti skriti jaz, ki od vsega začetka ždi v nas samih, ter slediti lastnemu nagonu. Nekateri ugotovijo to prej, drugi kasneje. Vsi pa težimo k temu. Takrat, ko nekdo ugotovi, kdo je, se tako tudi vede. Drugi ga želijo posnemati. Želijo se vesti kot on. Uporabljajo podobne geste ter besedne zveze. Posnemati je tega človeka že treba, vendar ne na *ta* način. Od njega je treba posnemati lastnost, da je imel pogum in je pogledal vase ter se spoprijel s svojimi strahovi in sanjami. *To* je tisto, kar je treba posnemati. Na ta način se je možno izoblikovati in mu biti podoben, čeprav so dejanja in besedne zveze 100% drugačne.

Delamo Slovenci tako? Srednješolci uporabljajo več angleških izrazov kot slovenskih, ameriške zastave visijo pred restavracijami z ameriški imeni. Slovenski proizvodi namenjeni za izvoz pristanejo na policah slovenskih trgovin in na embalaži so natisnjene besede v treh jezikih. Nobeden izmed teh seveda ni slovenščina.

Zato je tu kultura - v službi njegovega visočanstva, ljudstva. **Zato** ne rabimo dvoumnih recitacij in globokih dvoumnih pogledov izgubljene romantične duše. To ni namen prirediteljev za slovenski kulturni praznik. Me razumete??? Potrebujemo oči, željne obstanka, življenjskega leska in upanja v prihodnost.

Danes je svet v vojni. Vojni informacij, ekonomije, trga! To ni čas melanholije! Treba se je postaviti na lastne noge in zakričati s ponosom - SLOVENCIMO! Opozoriti je treba nase in ne le čakati, da bodo možnosti za sprejetje Slovenije v EU omenili med kosilom.

"Samo hlapci cvilijo ponižno kakor psi
in lajajo, da nas je premalo,
da bi v uporabi vse pobralo."

Tako je napisal Karel Destovnik-Kajuh, ko je divjala 2. svetovna vojna. V današnji "pravni" državi pa se kultura, umetniki in znanost klanjajo denarju, ki ga nikoli ni tam, kjer bi bil nujno potreben. Malomeščanstvo se s svojimi "Police očali" šopiri in kokodaka na svojem kupu gnoja.

In vendar - dva milijona ljudi ni tako prekleto malo, da se ne bi moglo spomniti nove ideje za oddajo ob slovenskem kulturnem prazniku ali pa na primer imena za pevski zbor namesto "kratkega" - Mešani mladinski pevski zbor Šolskega centra Celje, da o slovenski glasbeni sceni sploh ne govorimo (se opravičujem vsem redkim izjemam). Je pač še vedno tako, da je pomembno le to, kako dobro se stvar prodaja in da potrošniki zadovoljijo le svoje trenutne potrebe.

Kapo dol pred vsemi tistimi, ki so se neprestano zavzemali za svobodo Slovencev. In danes smo tu, dosegli smo, kar smo hoteli! Ampak to ni cilj. To je šele *začetek* poti. Boj še ni prenehal. Boj za obstanek še vedno traja. Tega se premalo zavedamo. Sram bi me bilo pogledati v oči človeku, ki je postavljal svoje življenje v nevarnost, ko je širil ideje o Zedinjeni Sloveniji.

Konec z malomeščanstvom! Konec z mlačnostjo! Ta semena na slovenskih tleh ne bodo vzknila! Naj kotel zavre in krop naj poruši vse bregove! Ni res, nočem verjeti, da nas je ena sama mlačnost, melanholija in neinovativnost! Kaj pa imajo drugi, česar mi nimamo!?! Smo ponosen narod z bogato zgodovino in obetavno prihodnostjo! Spomnimo se že enkrat tega!!!!!"

Zavladala je tišina. Plastične obleke so začele tiščati napudrana telesa in cigaretni dim ter umetna megla tujih znamk sta se razkadila. Dvomov ni bilo več. Vsi so vedeli, da je bila povedana resnica, ki je predolgo čakala svojega razodetja.

Ura je 0:48. Danes je 9. februar. Pa saj sploh ni res! Danes je 3. maj 1996.

TV program se je že, hvala bogu, iztekel. Ampak še vedno vsi nepremično dan za dnem strmimo v TV-ekrane in pravimo, kako nam gre televizija na jetra. Pa to trenutno sploh ni pomembno. Zunaj dežuje. Počutim se kot prazna baterija. Vendar če ne bi potrošila te energije, bi se še naprej vedno znova spotikala ob isti kamen in moj čas bi se še naprej vrtel v kolobarju. Povedano je vse! Rabim le še pritožno knjigo. In kje je ta?

*Vsi omenjeni programi, imena in ostale prisposodbe resnično obstajajo in moje mnenje je, kakršno je. Res pa je, da na 8.2. Polde Bibič najbrž ni recitiral pesmi oz. če jo je, jaz za to nisem vedela. In tudi ostale oddaje najbrž niso bile predvajane na tisti dan. Povedati želim, da je razporeditev oddaj, imen, krajev, oseb in ostalega zgolj naključno.

Nika Grabar, 4.d

AVTOBIOGRAFIJA

Otroštvo se je spotaknilo
na zrnu ledu.

Še danes imam modrice
od tistih ohlapnih rok,
ki so me potiskale
pod ledene strani realnosti.

Mladost se je zamašila
skupaj z drobovjem razžrte srnjadi
v vodi balkanske civilizacije.

Še danes se spomnim,
kako si me hotel ubiti,
Ti, povodni mož.

Ostal mi je le tvoj sin -
pa kaj bi z njim.

Naj ga nahranim
in dam v varstvo Lepi Vidi,
naj ga zbudim in predstavim očetu,
naj ga okopam v tvojih smrdečih globinah.

Puberteta je odšla v veliko mesto.

V zgodnjih osemnajstih grizem
drobtine kruha

in pijem iz čaše grenke solze,
ki bodo večno ostale neizpite.

Martina Zajelšnik, 4.d

MOJA AMERIKA

Skoraj nisem mogla verjeti svojim ušesom, ko sem slišala novico...po dolgem dnevu v šoli se vsa utrujena in slabe volje "privlečem" domov, ko mi starša povesta, da sem bila izbrana za šolanje v ZDA. Kar naenkrat sta utrujenost in slaba volja izginili, vse težave so se zdele daleč, daleč stran, obraz pa se mi je razlezel v prešeren nasmeh, ki se ga tisti večer kar nisem mogla otresti. Nejeverno sem gledala v list papirja, ki mi ga je očka potisnil v roko, saj še vedno nisem dojela, kaj se je pravzaprav "zgodilo". Da, res je. Uresničile so se mi sanje. Sanje, ki sem jih sanjala že kot majhna punčka, da bom nekoč odšla čez veliko lužo v ZDA, deželo tisočerih možnosti.

...tukaj sem že dober mesec. S svojo prvo "host family" se odlično razumem; mislim, da ne bi mogla dobiti boljše. Resnično se počutim kot član njihove družine, saj se o vsem pogovarjajo z mano, skupaj počnemo veliko stvari in ne delajo razlik med mano in svojimi lastnimi otroki. Komaj dva dni zatem, ko sem prispela, smo šli skupaj na morje, na Florido, kjer je bilo res božansko...neskončne peščene plaže, kristalno čisto morje, vročina, čudoviti hoteli, skratka vse, o čemer lahko drugače le sanjaš.

...če povem po pravici, sem bila takoj po prihodu nad mestom, v katerem naj bi živela, kar malce razočarana. Bilo je precej majhno, štelo je le nekaj 10.000 ljudi, ni imelo velikih nakupovalnih centrov, tega in onega, imelo je celo en sam kino, pa še ta je deloval le ob vikendih. Tako sem se naenkrat vprašala:"Le kam sem prišla, v kakšno luknjo so me namestili? To ja ni Amerika." Tako spoznaš, da Amerika le ni vse tisto, kar je prikazano v filmih in na TV, v blišču Hollywooda in siju žarometov.

Danes je bil eden najsrečnejših dni mojega bivanja tukaj. Trud nas vseh, ki smo več kot en mesec tako trdo delali in garali, večkrat pozno v noč, se je končno poplačal. Ob 7.30 uri se je ponovno dvignila zavesa velikega odra "našega" gledališča, Cumberland County Playhouse. Oder je zažarel v novi podobi z musiclom Meet me in Saint Louis, ki je bil velika uspešnica že kot film in je tudi današnje občinstvo popolnoma prevzel. Dobili smo bučen aplavz in občinstvo se je od navdušenja dvignilo na noge...bil je res edinstven in veličasten občutek takrat stati na odru, še posebej, ker je bila moja prva predstava v pravem, profesionalnem gledališču. Mravljinici vzhičenja, zadovoljstva so šli skozi vsako celico in vsak živec mojega telesa, čutila sem nekakšen "thrill", kot bi rekli Američani, saj sem vedela, da ploskajo meni, čeprav sem bila le ena izmed igralcev. Dala sem vse od sebe in tako svoje delo tudi dobro opravila.

To bi bil teden kot vsak drug, če ne bi bil "The dress up week". Tako imenujejo teden, ko lahko vsak dan prideš v šolo drugače oblečen. S tem seveda ne mislim "navadno drugače", ampak v različnih stilih in kostumih. Ponedeljek je bil "The pyjamas day", v torek si lahko prišel oblečen kot cowboy, drugič v različne maskote, petek pa je bil "The 60's day", ko smo obudili hipije, otroke cvetja in se povrnili v 60 - ta leta, ko smo nadedli hlače na trapez, cvetlične majice, lennon - ke in ostale dodatke, ki spadajo zraven. Temu bi res lahko rekli Amerika, kajti takšne in podobne norosti se na naših šolah ne bi mogle zgoditi.

...potovanje se nepreklicno bliža kocu...vem, da česa podobnega, verjetno, nikoli več ne bom doživela. Še vedno ne morem verjeti, da sem včeraj hodila po ulicah Hollywood - a, po slavni "Walk of fame", kjer bo vsem divam filmskega sveta za vedno sijala njihova zvezda, zvezda z odtisi njihovih rok in stopal...hodim naprej po ulici, ko me prestraši nek glas...zavem se, da sem spet sanjala o tem, kako si želim, da bi bila tudi jaz nekoč ena izmed njih, saj sem že kot majhna punčka, s kitkami v laseh, želela postati igralka.

...neverjetno, kakšno srečo smo imeli, da je Eddie Murphy svojo zvezdo dobil ravno danes, ko smo si mi ogledovali znamenitosti te filmske meke...fotoaparati sem imela v rokah hitro kakor še nikoli prej, kajti ta dogodek sem res morala obeležiti, saj hollywoodskega zvezdnika ne srečaš vsakdan.

Maja Šant, 4.d

Feeling pred maturo!

BEDA

Znova in znova vedno za mano,
vnovič in stalno pred mano.
Ogabnost velika, beda neskončna.

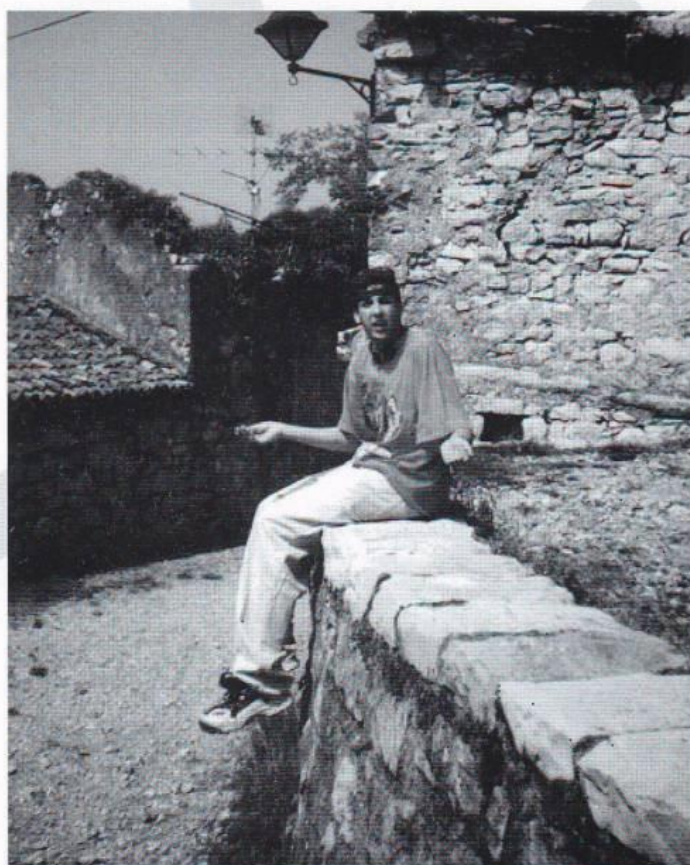
Zjutraj pred šolo, popoldne doma;
zvečer v glavi, nikdar ne konča.
Beda velika, ogabnost neskončna.

Tema po soncu, mrk v koraku,
nikjer ni svobode, ne v krvi ne v zraku.
Neskončna zemlja rojeva ogabnost.

V krčih se zvijam ob bolečini prazni,
v očeh praznina, radost se prazni.
Neskončna polja rojevajo bedo.

Demoni v duši, strahovi v glavi;
kri še kar bruha, oči ti poplavi.
A še vedno je tu, globoko v meni
živi in še diha skrito pod tlemi.
Revolucija potrebna, boj za obstanek.
Še je tu ... M * A * T * U * R * A.

Sašo Juhart, 4.a

ZAHVALA ZA FINANČNO POMOČ:

Stanovanjska zadruga Atrij d.d.
Remix s.p.
Aranžerstvo Rems s.p.
Nova Ljubljanska banka d.d.
Etol d.d.
Vars s.p.
JOJO, Podčetrtak
Kova d.d.

OBLIKOVANJE: Macrocom d.o.o. (Magdalenc R.)

TISK: grafo STIK tiskarna d.o.o. (Kocman P.)

UREDNIKA: Tanja Tamše, 4.d

junij 1997